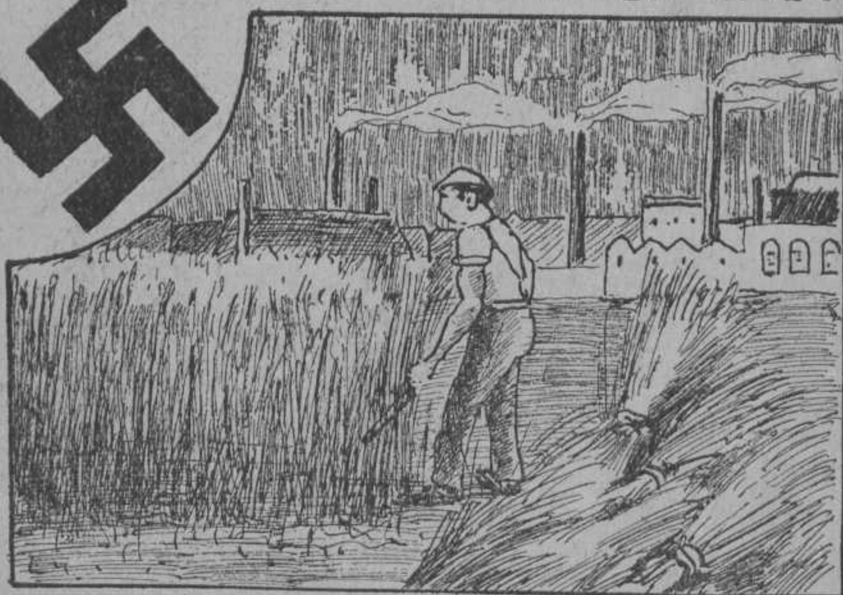
WAT BRENGT DE DEMOCRATIE

met hare satellieten: Marxisme NSB en EENHEID DOOR DEMOCRATIE ?

EN WAT HET HAKENKRUIS ONS BRENGEN ZAL.

NADRUK VERBODEN. PRYS: 15 CENTS.

Inleiding.

Aan het Nederlandsche Volk!

Zooals wij allen weten, leven wij onder zeer treurige tijdsomstandigheden. De werkloosheid grijpt om ons heen en voert ons langzaam maar zeker ten verderve. Men tracht haar te lijf te gaan met alle mogelijke maatregelen, die echter niet kunnen helpen, zoolang de oorzaken, die tot de werkloosheid gevoerd hebben, niet uitgeroeid worden.

Men zoekt deze oorzaken in alle mogelijke richtingen. De oorlog, schaarschte aan geld, verkeerd beheer, contingenteeringen, de machine en meer andere, uit de lucht gegrepen waarschijnlijkheden zouden er, naar algemeene opvatting, de schuld van zijn, wat op het eerste gezicht ook zoo lijkt, maar in werkelijkheid niet juist is. Het zijn slechts uitvloeisels van veel diepere oorzaken.

De hoofdoorzaak is niets anders, als dat het de gewoonte geworden is: **Geld met geld te verdienen,** zonder dat er iets voor gedaan wordt, m.a.w. zonder dat voor dit verdiende geld een waarde-stuk geschapen wordt of, wat duidelijker is, **wij zijn slaven geworden van internationale goudwoekeraars, die de volken als citroenen beschouwen en er zoo lang op blijven drukken als er nog een druppeltje sap uit te halen is.**

Volksgenooten, Gij zijt ontevreden met Uw lot en met den algemeenen toestand, maar weet gij ook, dat gij er zelf de schuld van zijt, dat wij werkloozen hebben; weet gij, dat gij er zelf de schuld van zijt, dat gij niet voldoende verdient, om U met vrouw en kinderen een behoorlijk bestaan te verschaffen? Neen, niet waar?

En daarom weet gij ook niet, dat gij alleen er een eind aan kunt maken, maar dit boekje zal U den weg wijzen.

Vooreerst zal U duidelijk gemaakt worden, hoe gij deze crisis veroorzaakt hebt. Om dat goed te begrijpen, moeten wij het volk in drie groepen verdeelen. De eerste groep zijn zij, die van loon, salaris of pensioen afhankelijk zijn; de tweede groep zijn de zelfstandige personen, **dus geen Mijen,** die door hoofd- en handenarbeid in hun bestaan voorzien (hieronder vallen dus fabrikanten, handel, ambachten en beroepen, detaillisten, consumptiebedrijven, landbouw, veeteelt, visschers en alle andere neringdoende personen); de derde groep bestaat in hoofdzaak uit personen, die kapitalisme drijven, voor wie men, door wanverhoudingen, het ideale beroep geschapen heeft, op kosten van de beide andere groepen een prachtig leven te voeren. **(Dit zijn in hoofdzaak de BANKEN en andere GELDSCHIETERS met hun aanhang en aanverwante vakken en de naamlooze Vennootschappen met hun aandeelhouders).**

Deze laatste, hoewel de kleinste groep, heerscht over de twee andere groepen. Zij voert een onbarmhartige d i c t a t u u r uit; zij rust niet alvorens zij zich alles, waarover de twee groote groepen beschikken, t o e g e ë i g e n d heeft; zij rust niet alvorens deze twee groote groepen aan haar o n d e r g e s c h i k t, dus haar s l a v e n geworden zijn.

Hoe is het nu zoo'n kleine groep mogelijk geweest dit door te voeren?

Heel eenvoudig. De geschiedenis heeft ons steeds geleerd, dat men, om de macht over verschillende volksstammen of -groepen uit te oefenen, deze in onderlinge **verdeeldheid, veete of twist** moet trachten te houden. Deze, sedert vele duizend jaren in de wereld toegepaste methode, heeft de hier bedoelde kleine groep tot de hare gemaakt. Zij heeft, door het

in de wereld roepen van partijen, de volksgroepen zoo prachtig verdeeld, dat er van samen gaan geen sprake kan zijn en zij dus een **ABSOLUTE HEERSCHAPPIJ** over de twee groote groepen kan uitoefenen.

Deze kleine groep is over alle partijen verdeeld. Gij merkt het niet, want in de partij komt zij mede voor Uw belangen op. Buiten de partij echter ontwikkelt zij, door de macht van haar geld, een enorme kracht, waartegen geen enkele partij bestand is.

Bekijk slechts de practijk in alle landen en gij hebt het bewijs.

Nu is het nog niet voldoende, dat gij U, door U in partijen te laten verdeelen, onderwerpt aan de genade of de ongenade van deze kleine groep. Neen, ook nog op andere wijze werkt gij vlijtig mee de ellende zoo groot mogelijk te maken.

De beide groote volksgroepen, waaruit een volk zoo te zeggen bestaat, zijn voor elkander noodzakelijk. De eene groep kan zonder de andere niet leven en is het dus dringend noodzakelijk, dat zij elkander steunen.

Voor de eerste, dus voor de van loon afhankelijke groep, is het een vereischte te zorgen, dat de tweede groep zoo sterk mogelijk wordt en blijft. Doet zij dit, dan is er niet alleen werk in overvloed, doch het werk wordt ook goed betaald, want er is navraag naar krachten. Doet zij het echter niet, dan is er niet alleen veel minder werk, maar zij dwingt bovendien de tweede groep af te zakken naar de eerste groep.

Het is de loontrekkende groep zelf, die de kleine volksuitbuitende groep gelegenheid geeft loon en salaris tot een minimum te drukken.

Helaas gebeurt overal dit laatste.Inplaats, dat de loon en salaris trekkende groep, hetgeen voor het levensonderhoud noodig is, betrekt van de tweede groep, om deze zoo sterk mogelijk te maken, betrekt zij liefst alles van den v o l k s v ij a n d, dus van een gedeelte der kleine groep. Men bestormt dus Warenhuizen, Eenheidsprijszaken, Coöperaties en andere groote maatschappijen.

Om dus eenige artikelen een paar centen goedkooper te hebben of om, zooals bij Coöperaties, een paar procent rente te krijgen, graaft men zijn eigen graf, want men dwingt zelf de loonen en salarissen in de laagte en loopt tenslotte de kans werkloos te worden.

Maar ook de **tweede groep** helpt dapper mee aan haar eigen ondergang, door het geld, waarover zij beschikt, **naar de Bank te brengen,** om deze in de gelegenheid te stellen steeds meer **Warenhuizen e.d. te financieren** en ander kapitalisme te drijven.

Wat moet er nu gedaan worden om de crisis op te heffen? Niets anders als de enorme massa geld, die ten behoeve van de genoemde kleine volksgroep op het loon en salaris van het werknemende volk bezuinigd en uit de zelfstandige groep geput wordt, om aan de **uitbuitende wellust** en **schraapzucht der kleine** groep te voldoen, ter beschikking van de volkswerkkracht te stellen, **DUS HET WERKENDE VOLK HET LOON TE GEVEN, wat het werkelijk VERDIEND HEEFT en van de zelfstandige groep DE LASTEN weg te nemen.** In deze paar woorden ligt de geheele oplossing van de crisis; deze oplossing is echter niet te bereiken door het voeren van **politiek,** evenmin door **prachtige redevoeringen,** doch alleen door **gezonde administratieve maatregelen.**

Om deze administratieve maatregelen te kunnen toepassen hebben wij geen kapitalisten noodig, dus ook hun geld niet, maar den OPRECHTEN WIL van het volk, niet langer slaaf van het kapitalisme te zijn.

's Werelds economische Volkskanker en Medicijnen tot algeheele **genezing**.

EERSTE GEDEELTE.

's Werelds economische Volkskanker.

De hier bedoelde Volkskanker is in hoofdzaak uit de navolgende zes deelen samengesteld:

1. *De verdeeldheid der bevolking in het tegenwoordige Partij-Systeem.*
2. *Het heerschende rente-stelsel.*
3. *De grond- en huizenspeculatie.*
4. *De handel met het geld.*
5. *De centralisatie van het geld en de vernietiging van den midden- en werkenden stand.*
6. *Het belastingstelsel.*

Deze 6 factoren knagen aan de volksgezondheid en ondermijnen de palen, waarop het bolwerk van den Staat gegrondvest is.
Het terugloopend export, transietverkeer en de vele andere onaangename verschijnselen, zijn bijkomende ziekten en slechts uitvloeisels van de 6 factoren, die de volkstering veroorzaken.

Zoolang men de menschen gelegenheid geeft geld met geld te verdienen, zonder dat voor dit verdiende geld een waarde-stuk geschapen wordt, m.a.w. zonder dat de werkkracht in verbinding met de grondstoffen gebracht is en de werkman daarvoor een behoorlijk loon ontvangen heeft, zoolang is herstel onmogelijk en zoolang men het geld als een handelsartikel kan beschouwen, wordt het voor het grootste gedeelte aan het werkelijke economische leven, dus aan den arbeid, die het volk dringend noodig heeft, onttrokken.

Om een en ander tot in de puntjes, dus in details, uit elkaar te zetten, zouden boekdeelen moeten volgeschreven worden. Voorloopig zullen korte aanwijzingen, die aan duidelijkheid niets te wenschen overlaten, meer dan voldoende licht op de zaken werpen.

Ad. 1. De verdeeldheid van de bevolking in het tegenwoordige Partij-Systeem.

Dat het tot werkloosheid en daarmede gepaard gaande volksmalaise gekomen is, ligt in hoofdzaak aan de verdeeldheid, die onder het volk zelf heerscht. *De vele Partijen komen elk op hun manier voor de belangen van land en volk op, waardoor het algemeen belang zeer geschaad wordt, want de lachende derde, HET INTERNATIONALE KAPITALISME, gaat met den buit strijken.*

Het gezonde verstand moet ons zeggen, dat het geheel verkeerd is, dat de volksvertegenwoordiging, zooals thans, uit Partijen samengesteld is. Door dezen Partij-wirwar bestrijden zich de menschen, die noodzakelijk samen moeten gaan, willen zij er ooit kans toe krijgen hunne aanspraken, mogen zij nog zoo dringend en juist zijn, verwezenlijkt te zien.

B.v. Alle landbouwers, tuinders en aanverwante vakken zien voor hun oogen, dat zij langzaam te gronde gericht worden. Dat, wat zij voor hun bestaan en de algemeene welvaart noodzakelijk achten, wordt niet doorgevoerd. Zij sluiten zich tot vereenigingen te zamen en trachten, door het indienen van verzoekschriften enz. enz., verbetering in hun toestand te brengen. Het resultaat is meestal een doekje voor het bloeden, waardoor

de wonde echter niet geneest. Zij vragen zich af, hoe het mogelijk is, dat men geen ingrijpende maatregelen treft, om aan hun dringende belangen tegemoet te komen, waarbij zij echter vergeten, dat zij tot 10 verschillende, zich bestrijdende Partijen behooren, waaraan zij hun recht van spreken hebben overgedragen.

Hoe geheel anders zouden land- en tuinbouw er voor staan, als zij hun eigen afgevaardigden in de volksvertegenwoordiging zouden hebben. Ditzelfde geldt voor alle andere groepen van volksgenooten, die voor hun belang willen en moeten opkomen.

De werkman vooral mag dit probleem ernstig onder de oogen zien en er rijpelijk over nadenken, dan zal het hem niet moeilijk vallen de oorzaak vast te stellen, hoe het mogelijk is, dat juist hij, die de sterkste zou kunnen zijn, het meest onder het kapitalisme te lijden heeft. Het komt er niet op aan of hij mijn-, haven-, straatwerker of wat dan ook is, ook niet of hij protestant of katholiek is. Zij zijn volksgenooten en werklieden en behooren te zamen voor hun rechten te waken. Allen klagen steen en been, voelen zich ten achter gezet, maar laten zich in Partijen verdeelen, om zoo elkander te bestrijden, inplaats van samen te werken.

Wil men dan niet inzien, dat het instellen van Partijen het werk van het kapitalisme is. Alleen daardoor is verdeeldheid onder het volk te houden en alleen deze verdeeldheid maakt het mogelijk het volk uit te buiten. Vele Partijen zijn er zich misschien in het geheel niet van bewust welk onheil door deze verdeeldheid wordt gesticht, maar niettemin zijn zij mede verantwoordelijk voor de volksmalaise, want bij al hun streven hebben zij niet kunnen verhinderen, dat hun afgevaardigden de wetten hebben goedgekeurd, *waarbij het aan het kapitalisme geoorloofd is, U en Uwe nazaten tot den bedelstaf te brengen.*

Als wij ons afvragen, of het mogelijk is, dat de tegenwoordige Partijen iets voor het volk kunnen doen, moet daarop met een beslist *„neen"* geantwoord worden, en wel om twee geheel logische redenen: 1. dat de gezamenlijke Partijen bestaan uit groepen van de bevolking, die, ofschoon in meerdere Partijen verdeeld, tot elkaar behooren, wier levensopvatting dezelfde is en dientengevolge niet verdeeld, maar samen moeten gaan om iets te bereiken; 2. dat elke Partij bestaat uit personen, die elkander buiten de Partij, dus in hun levensbestaan, bestrijden en moeten bestrijden, aangezien voor hen *het zijn of het niet zijn er van af hangt.*

Begrijpt men dan niet, dat geen enkele volksgroep haar rechten behoorlijk kan doen gelden, als deze groep verdeeld is over 10 en meer Partijen. Zelfs vakvereenigingen, hoe sterk zij ook zijn, staan machteloos tegenover hun eigen belangen, omdat de leiders hunner Partij het niet eens kunnen worden met de andere Partijen. Afwisselend krijgen de Bonden en Vakvereenigingen eèn doekje voor het bloeden, omdat men met hun bestaan pro forma rekening houdt, maar ten behoeve van het volksbelang, dus ook voor hun eigen levensbelang, kunnen zij niets bijdragen, omdat zij zich tegen elkander laten uitspelen. *Het land- en volksbelang vordert, dat bij elkaar behoorende menschen samen werken en niet tegen elkaar in.*

Gij zijt allen volksgenooten en moogt U, buiten Uw godsdienst, niet laten verdeelen. Ook komt het er niet op aan welk geloof gij hebt. In Uw werkkring zijt gij genoodzaakt met personen van een andere geloofsbelijdenis of andere Partij samen te werken. Waarom kunt gij dan niet samen gaan in Uw vrijen tijd, als het geldt het bestaan van U zelf, vrouw en kinderen te regelen?

Door U in Partijen te laten verdeelen doet gij precies het omgekeerde. Inplaats van met Uw werk- en lotgenooten samen te werken, werkt gij met Uw tegenstanders samen om U zelf en Uw lotgenooten te bestrijden en levert gij U over aan het kapitalisme, want gebrek aan samenwerking van de bevolking is niet alleen de WELIGSTE, maar ook de EENIGSTE akker, waarop het KAPITALISME kan bloeien.

Alle Partijbesturen zullen het er mee eens zijn, dat er maatregelen getroffen moeten worden, om het volk op den ouden dag een behoorlijk pensioen te bezorgen, en dat vrouw en kinderen pensioen krijgen als de kostwinner het slachtoffer van werk of ziekte geworden is, hetgeen toch een eerste vereischte zou moeten zijn. Beloofd heeft men het U misschien vaak genoeg, maar het zal onder het Partij-regime *nooit werkelijkheid* worden. Een aalmoes kunt gij krijgen, meer niet.

Men zal tegenwerpen, dat in den loop der tijden vele sociale verbeteringen gekomen zijn. Toegestaan, dat deze verkregen zijn, maar welke beteekenis hebben deze verbeteringen in een behoorlijk menschelijk bestaan en wie heeft die sociale verbeteringen betaald? *Niet het kapitalisme, maar het volk.* Men hoort er steeds over spreken, dat gezorgd moet worden voor behoorlijke, goedkoope volkswoningen. Ook een probleem, dat toch zeker alle Partijen aangaat en de Partijbesturen behoefden slechts een dag de hoofden bij elkaar te steken, om het in werkelijkheid om te zetten; *zij kunnen niet,* de verdeeldheid houdt hen uit elkaar, de kleine groep belet het hun en met het gedeelte van 't geld — dat, bij uitschakeling der rente of dividenden en regeling der loonen naar de normale behoeften van den mensch, meer aan den werkman zou uitgekeerd zijn — worden prachtige paleizen gebouwd voor de zetels van de Banken, Assurantie-, Verzekerings- en andere groote Maatschappijen, en overal mooie Warenhuizen opgericht.

Deze prachtgebouwen versieren de steden beter dan behoorlijke woningen voor het volk. Voor slechts een tiende van dat geld zou iedereen een behoorlijke woning kunnen krijgen, maar het oog wil ook wat hebben, en daar de thans bestaande prachtige gebouwen een cadeau van de volksvertegenwoordigingen aan de kapitalistische instellingen is, zullen de leden het hun Partijleiders wel niet kwalijk nemen en zich als goed geschoolde en behoorlijk gedresseerde leden bereid houden voor de verdere offers, want gij kunt er vast op rekenen, dat meerdere offers verlangd zullen worden.

Ad. 2. Het heerschende rente-stelsel.

Van lieverlede zijn Rijk, Provincies en Gemeenten tot over de ooren in schulden geraakt, waarvan zij, zonder grondige reorganisatie, nooit afkomen. Hoe zijn deze schulden ontstaan? Als er een tekort ontstond, schreef men leeningen uit en telkens weer nieuwe leeningen om de oude te dekken, waardoor men het volk langzaam maar zeker ruïneerde, wat door een voorbeeld zal aangetoond worden.

Een Gemeente is gedwongen een leening van zegge 10 Millioen te sluiten, bijvoorbeeld tegen 5 %. Wie heeft nu het geld voor deze leening opgebracht? In hoofdzaak de groote financieele instellingen en de particuliere grootkapitalisten, vaak genoeg buitenlandsche. Over het algemeen teekenen deze ruim 80 % en moet het dan ook als zeer gunstig beschouwd worden als het gewone publiek 20 % bijeenbrengt.

De Gemeente moet hiervoor per jaar *f* 500.000 aan rente betalen. Hiervan krijgt het gewone publiek *f* 100.000 en de groote financiers

f 400.000. Wie moet nu die rente ad *f* 500.000 opbrengen? Niet degenen, die het leeuwenaandeel gekregen hebben, doch het gemeente publiek en zoo gaat het voort tot er niets meer is.

Hier ligt een der hoofdoorzaken van het wegkwijnen der volkswelvaart en de EERSTE SLEUTEL voor het ontstaan der werkloosheid.

Wil een land economisch gezond blijven dan is het een eerste vereischte, dat Rijk, Provincie of Gemeente nooit of nimmer geld tegen rente opneemt, want daardoor verarmt het volk. Ook is het geheel verkeerd, door wie dan ook, geld tegen rente op te nemen om werk te verschaffen. Hierdoor kan men het werkende volk niet het volverdiende SALARIS of LOON uitbetalen, aangezien de rente er eerst af moet, welk geld aan de koopkracht ontrokken wordt.

Ad. 3. De grond- en huizenspeculatie.

Hier moeten wij ons voor oogen houden, dat de vaderlandsche grond *volkseigendom* is en dat wij dit eigendom moeten beschouwen als de allerhoogste factor, waarop het bestaan van het volk berust. Daarom zou dit eigendom met de meeste nauwgezetheid tegen elke inbreuk beschermd moeten worden. Niemand, wie dan ook, zou het recht mogen hebben zich den vaderlandschen grond als persoonlijk eigendom toe te eigenen, dus nog veel minder er mee te sjacheren of, om een fraaier woord te gebruiken, te speculeeren.

Hij, die een stuk grond wil hebben, voor welk doeleinde dan ook, kan dit van de Gemeente, waartoe de grond behoort, in huur krijgen. Wat dit beteekent zal voor velen nog een raadsel zijn, maar de dieper denkende zal het terstond begrijpen.

Alle speculatie wordt hierdoor den kop ingedrukt en de ontzettende massa geld, die tegenwoordig in de zakken van de kapitalistische speculanten vloeit, komt de Gemeente, dus het volk ten goede.

Wij kunnen er zeker van zijn, dat deze grondhuur, die volkseigendom is, en waaraan onttrekken onmogelijk zal zijn, te zamen met de andere natuurlijke inkomsten, meer dan voldoende zal blijken, om zonder verdere belastingen de kosten van Staat en Gemeenten te dekken.

Velen, die grond of ander eigendom bezitten, wat niet genoeg opbrengt, laten het eenvoudig braak of leeg liggen, omdat zij er dan geen belasting voor behoeven op te brengen, onttrekken het dus aan de welvaart. Verder dragen de ontzettende lasten, die de overheid van de eigenaren vergt, er in groote mate toe bij, dat aan de volksbehoeften in dit opzicht niet kan worden voldaan. Hier hebben de HYPOTHEEK-banken en andere groot-kapitalisten hunne liefdadige hulp kunnen bieden, en wel zoo, dat deze eigendommen, tengevolge van de rente, die moest worden opgebracht, slechts nog op naam der eigenaren staan, in werkelijkheid reeds lang aan de geldschieters toebehooren.

4. De handel met het geld.

Het geld heeft zijn ontstaan te danken, om aan de behoefte van een gemakkelijk ruilmiddel te voldoen, omdat het b.v. te lastig was een hoeveelheid boter tegen een plank of iets dergelijks in te ruilen. Waaruit dit ruilmiddel bestond deed niets ter zake. De menschen moesten onder elkander uitmaken, of beter, het er over eens zijn, dat men voor de waarde van b.v. een pond boter, een gelijke waarde van een ander artikel kon terug krijgen. (Aan deze oud bekende theorie denkt niemand meer).

Van lieverlede hebben geslepen lieden hiervan misbruik gemaakt, door aan dat ruilmiddel, wat op zichzelf geen waarde bezat, een bijzondere waarde toe te kennen, doordat men het ruilmiddel aan anderen uitleende en daarvoor een vergoeding verlangde, wat zich later ontwikkeld heeft als rente, waaruit het kapitalisme ontstaan is.

Dit kapitalisme in wording, zocht naar middelen, om de heerschappij over handel en wandel te bezitten en wist het te bewerken, dat een werkelijk waarde-artikel, n.l. goud en zilver, onder den naam van geld, als ruilmiddel ingevoerd werd. Sindsdien heeft het kapitalisme er aan gewerkt, om het goud en zilver, waarover de wereld beschikt, onder zijn bereik te brengen, om zoodoende over wel en wee der volken te beschikken. Om hierin te slagen moest verdeeldheid onder het volk gezaaid worden en deze verdeeldheid was alleen te bereiken door het instellen van elkaar bestrijdende partijen of volksgroepen, wat dan ook prachtige resultaten opgeleverd heeft, want de volkeren zijn arm geworden en de kapitalisten laten deze volken, door de macht van hun geld, naar hun pijpen dansen. Een en ander was mogelijk, omdat de handel met geld niet alleen toegelaten werd, maar na invoering van goud en zilver als munt, onder wettelijke bepalingen steeds hoogtij gevierd heeft.

Als wij ons nu afvragen, welke waarde hebben schatten van goud en zilver, die in de kluizen der groote banken opgestapeld liggen, voor de welvaart van land en volk, dan moet en zal het gezonde verstand zeggen: „niet de geringste", want het is geen volkseigendom, dus ook geen volkskapitaal.

Waar deze munten liggen, komt er niet op aan, of zij in Nederland, in Frankrijk of aan den Noordpool liggen. Het is voor het grootste gedeelte eigendom der internationale grootkapitalisten.

Volkskapitaal in den waren zin des woords, is de vaderlandsche grond zoodra hij, inplaats van aan speculanten, aan het volk dienstbaar zal zijn gemaakt, verder de werkkracht van het volk en de door deze werkkracht te scheppen voortbrengselen. Dit is echt volkskapitaal, wat land en volk doet bloeien en om dit te bereiken, hebben wij geen geld maar werkkrachten noodig.

Deze werkkrachten zijn LAMGELEGD, *omdat het voor een menigte kapitalisten gemakkelijker en voordeeliger is, met het door hen gecentraliseerde geld,* GELDHANDEL TE DRIJVEN, *het* UIT TE LEENEN, *enz. inplaats van er voor te laten werken en waar het voor werk ter beschikking gesteld wordt, moet het zulke* ENORME BEDRAGEN AFWERPEN, *dat de* VOLKSMASSA *zich met een zoo* SCHAMEL BESTAAN *tevreden moeten stellen, dat van haar niet de* GERINGSTE KOOPKRACHT *kan uitgaan, met de noodlottige gevolgen, zooals wij ze thans voor ons zien.*

Het zou een zegen voor de geheele wereld zijn als deze heeren hun goud en zilver uit de schatkisten terughaalden, er mee naar den Noordpool vertrokken en ons de eerste duizend jaar met rust lieten.

Kan iemand beweren, dat het volk om slechts een haring of stukje kaas armer zou worden, als de geheele goud en zilver voorraad, die in de schatkisten opgestapeld ligt, plotseling door den aardbodem verslonden werd? Integendeel, de oogen zouden open gaan en wij zouden spoedig bemerken, dat wij van een grooten last bevrijd waren en andere wegen, als over goud en zilver, tot welvaart voeren.

Men moet niet te keer gaan tegen rijkdom. Rijkdom heeft niets met kapitalisme te maken. Iedereen heeft het recht door vlijt, energie, spaar-

zaamheid en geluk voor zich en de zijnen te zorgen, mits datgene wat hij vergaart niet verkregen wordt door *volksuitbuiting*, wat door uitroeiing van de gelegenheid daartoe, ook niet meer mogelijk zal zijn.

Men zal zeggen, een fraaie theorie, maar neen, alles wat hier beweerd wordt kan in de werkelijkheid omgezet worden, maar, en hier komen de groote ??????? Waarvoor wenscht het volk te zorgen? Voor het voortbestaan van het internationale kapitalisme of voor een nieuwe welvaart van het volk? Heeft het niet den wil en den moed het kapitalisme, wat wij niet noodig hebben, te laten vallen, dan zullen wij nog minstens 10 maal moeten bezuinigen en zeer zware tijden moeten doormaken, want het kapitalisme zal zijn werk voortzetten, zoolang er nog iets uit het volk te halen is. Wenscht men daarentegen weer een welvarend volk te zien, ook zonder groote export en transietverkeer, die vanzelf komen, als wij grootere verbruikers worden, dan moet 't stuur zoo vlug mogelijk in de door dit boekje aangegeven richting omgegooid worden. Doet men zulks, dan is niets ter wereld in staat den bloei van land en volk tegen te houden.

Ad. 5. De centralisatie van het geld en de vernietiging van den midden- en werkenden stand.

Er is reeds op een paar punten gewezen, waar de centralisatie van het geld het volk den ondergang voorbereidt. Een zeer groote bijdrage tot dien ondergang levert de centralisatie van het geld op het gebied van handel en industrie. *Waar is onze particuliere handel gebleven, waar de eens zoo bloeiende particuliere industrie?* Zij zijn voor 't grootste gedeelte *kapot gemaakt*, door de centralisatie van het geld en *opgeslorpt* door de ondernemingen, die met dit gecentraliseerde geld werken.

Dit gecentraliseerde geld moet RENTE (DIVIDENDEN) opbrengen, koninklijke salarissen uitkeeren aan DIRECTEUREN, RADEN VAN TOEZICHT, e.a., niet te spreken van de ENORME KAPITALEN, die gebruikt worden voor UITBREIDING en RESERVEN.

Om dit alles te kunnen bereiken moeten de loonen en salarissen van het mindere personeel zoo laag mogelijk gehouden worden, en dwingt men het werkende volk vele uren voor NIETS te werken.

Begrijpt men dan niet, dat deze ontzettende hoeveelheden geld, die in de zakken van enkelen vloeien, alsmede de zich ophoopende reserven en wat voor uitbreiding teruggehouden wordt, aan de koopkracht van het volk, dus aan de welvaart van het land onttrokken worden.

Door een voorbeeld zal worden aangetoond, hoe de centralisatie van het geld tot werkloosheid en verarming van het volk voert.

In een stad van 50.000 inwoners zijn eenige fabrieken gevestigd, die vele klanten hebben, waardoor deze fabrieken in staat zijn eenige duizende werklieden een behoorlijk stuk brood te laten verdienen, evenzoo is er andere nijverheid die bloeit. De stad gaat vooruit en binnen 10 à 20 jaren telt zij reeds 70 à 80 duizend inwoners. Het gaat iedereen goed, de belastingen zijn er laag en men is tevreden, hetgeen een doorn in het oog van het kapitalisme is.

Hoe gaat het kapitalisme nu te werk, om de welvaart van deze stad in verdere 10 à 20 jaren te vernietigen, en alles binnen te palmen wat onder het bereik valt? Heel eenvoudig.

De banken uit de groote steden richten er filialen op, of er worden nieuwe banken gesticht. De ingezetenen van de stad brengen er hun geld heen, want zij krijgen er een paar procent rente voor. Niemand denkt er

aan, dat van af het oogenblik, dat de banken gevestigd zijn, het kapitalisme zijn intrede in de stad gedaan heeft en nog veel minder denkt men er aan, dat men, door zijn geld naar de bank te brengen, deze gelegenheid geeft, ONS met behulp van ons EIGEN GELD tot op den laatsten cent LEEG TE POMPEN.

In Amerika en ook al in andere landen betitelt men groote boosdoeners met „Staatsvijand No. 1". In België heeft men zich daaraan aangepast en noemt men de Banken reeds „Volksvijand No. 1", waarmede men den spijker zoo tamelijk op den kop slaat.

Gij zult zeggen, dat dit overdreven is, aangezien de Bank toch rente betaalt en zoo menigeen helpt. Het volgende zal het U duidelijk maken.

Iedereen zal begrijpen, dat de bank het haar toevertrouwde geld niet in de kluizen legt, maar het zoo spoedig mogelijk tegen hoogere rente tracht onder te brengen. Zou zij nu dezelfde hoeveelheid geld, die zij van de ingezetenen krijgt, aan andere ingezetenen ter leen geven en voor haar moeite een kleine vergoeding nemen, dan zou zij voor haar bemiddeling goed betaald zijn en zou daaruit ook niet zooveel kwaad kunnen voortvloeien, maar de heeren, die deze banken leiden, denken er anders over. Van het hun toevertrouwde geld krijgen de gewone ingezetenen, als hier bedoeld, zoo goed als niets, en waar iemand geholpen wordt, gebeurt het zoo goed, dat de geholpen personen van de 100 gevallen 99 keer van bed op stroo geraken.

Het hoofddoel der banken is echter het geld meer rendabel te maken, en dit geschiedt door het financieren van op te richten of bestaande maatschappijen en nu zal het volk aan den lijve te voelen krijgen, dat er een begin gemaakt wordt, *met de uitzuiging met behulp van zijn eigen geld*. B.v. in dezelfde bloeiende stad wordt, om te beginnen, een naamlooze Vennootschap gesticht en een groot Warenhuis opgericht, voor een groot deel gefinancierd met het geld, dat de ingezetenen naar de bank gebracht hebben. Dit warenhuis, opgebouwd door vreemde aannemers, die ook nog vreemd werkvolk mee brengen, betrekt zijn goederen niet van de ingezetenen, maar koopt ze elders in het groot in, niet zelden in het buitenland of heeft eigen fabrieken. Behalve dat de bank goed betaald wordt voor de financiering, blijft in vele gevallen nog een aardig sommetje hangen, doordat een of meer der vooraanstaande leden van de bank of hun vriendjes in den raad van toezicht zitting hebben.

Niettegenstaande dat het warenhuis moet opkomen voor de dividenden en de hooge salarissen van directeuren, raden van toezicht enz., is het, door den grooten inkoop of eigen fabricatie en de kleine salarissen van het gewone personeel, vaak goedkooper dan de gewone winkeliers, althans met eenige artikelen, die het publiek moeten lokken.

Het niet nadenkende publiek bestormt het warenhuis, waar men goede zaken maakt. De reactie volgt echter spoedig. De zaken bij de gewone winkeliers, ambachtslieden en andere neringdoende personen gaan slechter. De fabrikanten krijgen geen geld meer binnen, zij moeten reeds hun tegoed bij de bank opnemen, en van diezelfde bank tegen hoogere rente geld leenen, en daarbij hun fabriek verpanden.

Het zijn echter niet alleen de fabrikanten en het andere neringdoende publiek, die de slagen krijgen. Het gemeentebestuur zit ook al met de handen in het haar, want de inkomsten der belastingen zijn gedaald en na verloop van een paar jaar wel zoodanig, dat men gedwongen is een leening uit te schijven. Laten wij zeggen, dat een leening van 1 millioen tegen 5 % voorloopig voldoende is.

Zooals wij reeds hiervoren bij het rente-stelsel hebben aangetoond, wijst de practijk uit, dat het heel goed moet gaan, als het gewone publiek 1/5 bij elkaar brengt, maar dat hindert niemendal, want de Bank is er immers en die brengt gemakkelijk 4/5 bij elkaar. De gemeente is voorloopig gered en men is de Bank dankbaar, dat zij zoo goed geholpen heeft.

Bekijken wij echter de keerzijde van de medaille, dan constateeren wij, dat de volks- en landsvijand zijn tweeden grooten slag geslagen heeft, want als het jaar ten einde is, moet de gemeente *f* 50.000 rente betalen, waarvan het gewone publiek 1/5 en de Bank 4/5 krijgt, terwijl de ingezetenen voor de volle 50 mille moeten opkomen.

Een of twee jaar later staat de gemeente reeds voor het geval, dat zij een nieuwe leening en veel grooter moet uitschrijven, en na 20 jaar is er een schuld van 10 millioen. Thans ontvangt de Bank voor zich en haar groote financiers jaarlijks 400 duizend, waarvoor de berooide ingezetenen moeten opkomen.

Als wij nu bovendien constateeren, dat minstens de helft van den omzet van het Warenhuis, alsmede het geld, wat ten behoeve van de Bank uit de bevolking getrokken is, aan de koopkracht heeft ontbroken, is het heel logisch, dat deze moest dalen. Daarbij komt nog, dat de gemeente reeds lang genoodzaakt werd de belastingen te verhoogen, die, zooals nader zal worden aangetoond, het zwaarst op het consumeerende volk drukt. De gevolgen bleven dan ook niet uit. De werkloosheid met de daaraan verbonden misère, deed haar intrede. Alles gaat achteruit, alleen de Warenhuizen, de Banken en andere Geldschieters hebben de prachtigste tijden mee doorgemaakt.

Bekijk ze, de pracht GEBOUWEN, die de WARENHUIZEN en andere genootschappen hebben laten verrijzen; bekijk ze, de pracht PALEIZEN, die de BANKEN overal hebben staan; bekijk ze de veelvuldige filialen, die als paddestoelen uit den grond schieten en gij weet waar het volkseigendom gebleven is.

Zeer typische gevallen van onnadenkendheid doen zich onder de bevolking voor. In het hiervoren aangehaalde voorbeeld hebben reeds vele werklieden het werk in de fabriek moeten neerleggen, en vele anderen worden nog met ontslag bedreigd. *Moeder de vrouw denkt echter niet na, en zal hetgeen zij voor haar gezin noodig heeft, in het warenhuis gaan koopen. Evenzoo doen de vele ambtenaren, gepensionneerden, enz. Zij weten, dat de belasting-betalers mede moeten opkomen voor hunne inkomsten en niettegenstaande dat, doen zij hun inkoopen bij, en brengen hun spaarduiten naar de volksvijanden.*

Nu zult gij zeggen, dat de partijen en de vakbonden het volk in deze terzijde moeten staan. Dat doen zij ook, maar zoo, dat het volk in nog grootere mate aan het kapitalisme wordt overgeleverd. Zij geven het volk den raad *Coöperaties* op te richten, om zoodoende zelf van de verdiensten te profiteeren. Zij vergeten, dat deze *Coöperaties* dezelfde *kapitalistische instellingen* zijn als de warenhuizen, en voor de leden evenzoo noodlottig als de banken voor de detaillisten, die daar hun geld heen brengen. *De COOPERATIES zijn mede oorzaak van de werkloosheid en de armoede.* De *COOPERATIE* doet precies als de N.V., zij dwingt het personeel, dat in de Coöperatie tewerkgesteld wordt, een gedeelte van van het werk voor niets te verrichten, want de Coöperatie moet niet alleen de procenten voor de leden, maar ook huur van gebouwen, salarissen van de leiders, e.a. opbrengen. *De COOPERATIE legt geld terug voor uit-*

breiding en reserven, welk geld aan de koopkracht wordt onttrokken. Verder doet de Coöperatie precies als het Warenhuis, zij koopt in het groot in en helpt dapper mede de kleine fabrikanten, winkeliers en andere zelfstandige beroepen kapot te maken. Voor de paar procent rente, die de leden uitbetaald krijgen, wordt zwaar geboet, want het geld, dat door de Coöperatie aan den geregelden omzet, dus aan de *KOOPKRACHT ONTTROKKEN WORDT*, draagt er toe bij, dat de leden zich met MINDER LOON tevreden moeten stellen, misschien wel WERKLOOS geworden zijn.

Door het oprichten van Coöperaties, Warenhuizen, e.d. worden meerdere volksgroepen uitgeschakeld, niettegenstaande deze volksgroepen dringend noodig zijn, wil het werkende volk niet in zijn eigen bestaan worden bedreigd. Dit geldt niet alleen voor de arbeiders, doch ook voor ieder ander, die loon, salaris of pensioen geniet, dan wel een zelfstandig beroep of bedrijf uitoefent.

Het geld, dat gij in de coöperatie of warenhuizen brengt, wordt voor het grootste gedeelte aan de volkskoopkracht onttrokken, het circuleert niet meer in het dagelijks leven, waartegen het steeds verder circuleert als gij het bij Uw volksgenooten brengt, dus Uw inkoopen doet bij bakker, slager, kruidenier en alle andere zelfstandige detaillisten en Uw reparaties en vernieuwingen eveneens laat verrichten door de zelfstandige ambachtslieden of zaken, want deze menschen leven er met hun familie en personeel van evenals gij.

Door deze voortdurende circulatie komt het geld in den vorm van werk weer bij U terug. *Hebt gij echter Uw geld in de coöperatie en het warenhuis gebracht, dan hebt gij er aan mee gewerkt, het bestaan van de evengenoemde volksgroepen te vernietigen*, althans zeer in gevaar gebracht, met het noodlottig gevolg dat:

1. door de te geringe circulatie het werk niet zoo spoedig bij U kan terugkeeren;
2. de door Uw medehulp buiten bestaan gezette volksgenooten, gedwongen zijn *Uw concurrenten* in Uw eigen werk te worden, en het aantal werkloozen steeds moet groeien.

Ad. 6. Het belastingstelsel.

Het heffen van belastingen, accijnzen e.d. kan men gerust een bestraffing van de volken noemen. Eenerzijds worden wetten gemaakt om iemands eigendom te beschermen, anderzijds ziet men er geen bezwaar in *zware inbreuken* in den vorm van belastingen, op iemands eigendom te doen.

Nu zal men zeggen, dat het niet anders kan, aangezien de Staat geld noodig heeft. Hierop zal het gezonde verstand moeten antwoorden, dat het geld, wat een staat of gemeente noodig heeft, verkregen moet worden uit natuurlijke inkomsten en niet door het volk, in den vorm van alle mogelijke heffingen, boeten op te leggen.

Niet alleen, dat deze belastingen het hunne er in gevoelige mate toe bijdragen, om de koopkracht te doen verdwijnen, *zij drijven het volk ook nog in de armen van de geldschieters.* Het werkende volk heeft tekort voor zijn *dagelijksch onderhoud;* de neringdoende wordt van zijn *bedrijfskapitaal beroofd* en hem tenslotte niets anders overblijft, als *geld tegen rente op te nemen of zijn zaak te sluiten. Hoe hooger dus de belastingen, hoe beter voor de BANKEN en andere GELDSCHIETERS.*

Niet alleen, dat de belastingen niet zoodanig verdeeld zijn, dat ieder NAAR KRACHTEN bijdraagt, men is er ook nog toe overgegaan, om juist dat gedeelte van 't volk, waarvan de koopkracht moet uitgaan van meerdere kanten buitengewoon zwaar te belasten, en wel zoodanig, dat de volkswelvaart er een gevoeligen knak door gekregen heeft, afgezien van het feit, dat velen de gelegenheid gegeven wordt, op kosten van hun medeburgers, geld op de belastingen te verdienen, wat bij het heffen van accijnzen het geval is. Hier zijn het de groote gezinnen, die het zwaarst getroffen worden.

Men schijnt er zich over het algemeen niet van bewust te zijn, dat het volk bij het heffen van accijnzen op levensbenoodigdheden e.d. vaak meer dan 50 % meer moet opbrengen dan de staat invordert, aangezien op deze accijnzen, zij het dan ook onbewust, bij den verkoop van elk artikel meerdere malen winsten gemaakt worden, alvorens de consument het artikel ontvangt. Deze winsten moet de consument alle betalen. *Bovendien heeft de consument de onkosten te dragen voor salarissen van de daarbij betrokken ambtenaren en verder personeel, evenzoo een menigte materieele onkosten, zoodat een verhooging van 50 % nog zeer laag geacht mag worden.*

Ook is de omzetbelasting uit den booze. Wie betaalt deze belasting? Weer het volk, waarvan de koopkracht moet uitgaan, en waar drukt zij het zwaarst? Weer op de groote gezinnen.

Deze indirecte belastingen zijn dus tevens een hinderpaal voor het vormen van gezinnen met kinderen, want inplaats van beloond, worden deze gezinnen zwaarder dan alle anderen gestraft.

Evenzoo is de heerschende grondbelasting medeoorzaak van menig loongeschil, vaak gevolgd door staking of uitsluiting, want de heeren, die kapitalisme drijven, zouden er zich in de meeste gevallen wel voor wachten gevaar te loopen, dat de zaak stil kwam te liggen, als zij de grondhuur toch moesten betalen.

Als wij ons nu afvragen, hoe zijn deze *enorme belastingen* ontstaan en waartoe hebben zij gediend, dan staan wij verbaasd, als wij moeten constaeeren, dat de oorzaak te zoeken is in het PRESENTEEREN VAN DE WISSELS *door de heeren kapitalisten, voor het BINNENHALEN DER RENTE van de door rijk, provincies en gemeenten uitgeschreven LEENINGEN, enz.* Wij zien dus, dat een groot deel der belastingen geincasseerd wordt, om te worden afgedragen aan de BANKEN en andere GROOTKAPITALISTEN.

Hoe meer belasting het volk moet opbrengen, hoe meer de koopkracht verdween, hoe meer deze verdween, hoe meer werkloozen er kwamen met het gevolg, dat het overblijvende volk mede voor den steun moest opkomen, wat de belastingen tot een hoogte deed stijgen, dat men nauwelijks meer waagt deze nogmaals uit te breiden en men er de voorkeur aan geeft, *LOON, SALARIS en PENSIOEN te VERLAGEN,* om de steeds grooter wordende kosten te dekken.

ALGEMEENE BESCHOUWINGEN.

De rijkdom der BANKEN en andere GELDSCHIETERS, contra de VERARMING van het volk.

De vorengenoemde factoren zijn in korte trekken de ziekte verschijnselen, die overal de welvaart doen verdwijnen en daar deze alle van ernstigen chronischen aard zijn, kunnen alleen *grondige operaties* erger verhoeden.

Zij, die het met het vorenstaande niet eens zijn, of deze uitvoeringen

overdreven achten, kunnen zich zelf, alsmede het geheele volk, een grooten dienst bewijzen, als zij aan de regeeringen de publicatie vragen van de volgende opgaven over de laatste 50 jaren, elk jaar afzonderlijk:

1. Hoeveel rente hebben rijk, provincies en gemeenten elk jaar betaald voor leeningen en andere schulden, en wie hebben dit geld gekregen?
2. Tot welk bedrag zijn de eigendommen der bevolking met hypotheken of andere schulden belast, en hoeveel rente moest daarvoor per jaar worden opgebracht?
3. Hoeveel geld hebben industrie en handel moeten opnemen of voor speculatieve doeleinden opgenomen en hoeveel rente is daarvoor per jaar betaald?
4. Hoeveel eigendommen (huizen, zaken e.d.) zijn, tengevolge van de lasten onder punt 2 en 3, voor de oorspronkelijke eigenaren verloren gegaan, met vermelding van hun waarde?
5. Hoeveel geld is door de banken en andere geldschieters aan particuliere personen verstrekt, hetzij om er mee te speculeeren, hetzij uit nood?
6. Hoeveel is aan dividenden, tantièmes, salarissen der directeuren, onderdirecteuren, raden van toezicht en andere in het leven geroepen baantjes, door de gezamenlijke naamlooze vennootschappen per jaar betaald?
7. Welke bedragen zijn bij deze en ook andere maatschappijen van de winsten genomen voor uitbreidingen en hoeveel is voor reserven teruggelegd?
8. Welke bedragen zijn de banken, hypotheekbanken en andere geldschieters toegevloeid door het berekenen van onkosten, provisies e.d. bij het tot stand komen van leeningen, hypotheken, credieten, enz. welke onkosten alleen velen een rijk bestaan verschaft hebben?
9. Welke bedragen zijn de banken en andere geldschieters toegevloeid aan rente e.d. uit de financiering van leeningen, naaml. vennootschappen en andere groote instellingen?

Deze opgaven zouden iedereen onmiddellijk de oogen openen, en behoefde men niet meer naar andere oorzaken voor de werkloosheid en de algemeene armoede te zoeken.

Deze opgaven zouden ons doen zien, hoe men van lieverleden het geld uit de bevolking heeft weten te halen, hoe deze verkeerde toestanden het leven duurder maakten, waarna overal de tijdperken van salaris en loonsverhooging ingezet hebben. Thans staat men voor het feit, dat de duurte niet omlaag te krijgen is, daar de genoemde factoren zulks niet toelaten, maar men gaat toch overal over tot vermindering van salaris en loon, wat natuurlijk spaak moet loopen. Alleen in het tijdsverloop van de laatste 25 jaar hebben de volken een massa *milliarden* moeten opbrengen, die voor het grootste gedeelte aan de banken, grootkapitalisten en andere geldschieters moesten worden afgedragen, zoodat men zich niet behoeft te verwonderen, dat de volken *straatarm* zijn.

Naar het schijnt acht men den tijd nog niet gekomen om hierin verandering te brengen, *want het volk is nog niet geheel uitgeput,* en zal deze ontzaggelijke bedragen aan rente, dividenden, enz. nog eenige jaren kunnen opbrengen, waarvoor naar het schijnt, de tegenwoordige volksvertegenwoordigingen, of beter gezegd: de *partijen,* de verantwoordelijkheid op hun nemen. De vooruitzichten, die daardoor voor land en volk worden geopend, zijn alles behalve rooskleurig, aangezien men er zich niet van bewust schijnt te zijn, dat de maatregelen, die men neemt en

nog wenscht te nemen, het algemeen belang meer na- dan voordeel zullen brengen.

Bezuinigingen, Werkfondsen, Subsidiën, Credieten.

Bij het doorvoeren der voorgenomen bezuinigingen staat het vast als een paal boven water, dat in de naaste toekomst nieuwe tekorten zullen ontstaan, waarvoor dekking gevraagd zal moeten worden, aangezien met absolute zekerheid vast te stellen is, dat door de bezuinigingen de opbrengsten van de belastingen minder zullen worden, om de heel eenvoudige reden, dat men drie maal het bezuinigingsbedrag aan de volksinkomsten onttrekt.

Wij lezen in de couranten, dat de Minister van Financiën in een Causerie, gehouden te Amsterdam voor de Maatschappij van Nijverheid en Handel, heeft te kennen gegeven, dat het gevolg van de regeeringspolitiek geenszins vermindering van de koopkracht van het volk in zijn geheel is. Dit zal niemand in twijfel trekken, *maar wie zijn het, die er niet door benadeeld worden? Het is zeer jammer, dat de Minister deze categorieën niet genoemd heeft.*

Voor zoover goede opmerkers kunnen nagaan zullen de Kapitalisten, Grond-, Huizen- en Beursspeculanten, Bankinstituten en andere Geldschieters, alsmede zij, die prachtige salarissen genieten, er geen last van hebben, integendeel, de banken en andere geldschieters lachen reeds in hun vuistje, want een nog grooter deel der bevolking wordt in hun armen gedreven, zonder dat zij daarvoor reclame behoeven te maken.

Behalve de hier genoemde categorieën zullen er zeer weinig zijn, die er niet direct of indirect door getroffen worden.

De regeering schijnt zich evenmin bewust te zijn van de indirecte werking der bezuinigingen. De personen, die minder geld krijgen, zijn verplicht zuiniger te worden of zij willen of niet. De vele *millioenen, die niet uitbetaald worden,* kunnen ook *niet* in omloop gebracht worden, derhalve hebben handel, ambachten, vrije beroepen, consumptiebedrijven, kortom alle, die een bestaan zoeken, minder inkomen en kunnen op hun beurt het ontbrekende geld *niet* laten circuleeren, en zullen bovendien gedwongen worden hier en daar personeel te ontslaan. Niét te vergeten, dat de direct benadeelden, waarvan velen er nog een dienstbode of werkster op na houden, veelal gedwongen zullen worden dit in te krimpen, enz.

Dat is het gewone verloop. Daar nu het geld in het gewone dagelijksche leven minstens *3 keer per jaar van hand tot hand gaat,* ontbreekt aan den omzet 3 keer het ingehouden bedrag. Er wordt dus wel degelijk dat gedeelte van het volk, waarvan de koopkracht moet uitgaan, in zijn geheel getroffen, afgezien van het feit, dat ook 3 maal dit bedrag voor den aanslag in de belastingen voor rijk en gemeenten zal ontbreken.

Het verstrekken van gelden voor een werkfonds, subsidiën, credieten, renteloos of niet, komt *wel* het kapitalisme, doch nimmer land en volk ten goede, als deze gelden niet uit de natuurlijke inkomsten, doch uit de volkslasten genomen moeten worden, om de geheel eenvoudige reden, dat de volksmassa, waarvan de koopkracht moet uitgaan, er nooit van binnen krijgt, wat zij er voor opbrengen moet. Daar het nu juist deze volksgroep is, die het zwaarst onder de lasten gebukt gaat, zou het oneindig meer in het belang van 's Lands welvaart zijn, indien deze lasten werden verminderd met de bedragen, die men voor bovengenoemde doeleinden beschikbaar stelt.

Het moet iedereen duidelijk zijn, dat, hoe meer men het kapitalisme de hand reikt, hoe meer de welvaart van land en volk achteruit moet gaan, en bij nagenoeg de meeste maatregelen, die getroffen worden, reikt men NIET HET VOLK, doch het KAPITALISME de hand.

Dit komt, omdat men het bestaande kapitalistische regime wenscht te handhaven, waardoor men overal gedwongen wordt naar lapmiddelen te zoeken, die, hoe men ze ook draait of keert, steeds ten koste van de werkende- of zelfstandige volksgroepen uitvallen.

Zou men van de volkslasten alleen maar de accijnzen en andere heffingen op de levensbehoeften, die de koopkracht der massa geweldig ondermijnen, opheffen, zou land en volk *100 maal* meer gebaat zijn, dan met werkfonds, subsidie enz., *maar neen,* men laat deze heel gevaarlijke ziekte rustig voortwoekeren en *voegt er nog een andere aan toe.*

Men moet zich vaak afvragen of de heeren, die overal de regeeringen voorlichten met het kapitalisme onder een hoedje spelen, of wel niet het geringste begrip van een volksbestaan hebben.

Kapitaal en Kapitalisme.

In de eerste plaats dienen wij te weten, dat *kapitaal* en *kapitalisme* twee gezworen vijanden zijn. Het klinkt vreemd, maar het is zoo, want het kapitalisme is voortdurend op jacht naar kapitaal.

Over het algemeen wordt alleen het bestaande geld en de reeds bestaande goederen als kapitaal aangezien. Dit is z.g. dood-kapitaal en heeft voor de welvaart van land en volk slechts betrekkelijke waarde. *Oneindig meer waarde heeft het levende kapitaal, wat gevormd wordt door de werkkracht van den mensch, in verbinding met de schatten, die de bodem ons biedt en de daarop nog te vervaardigen voorwrepen. Alleen dit kapitaal is in staat een bloeiend volk in een bloeiend land te doen ontstaan en zooals wij later zulen zien, hebben wij daarvoor het z.g. doode kapitaal niet noodig.*

Wat moeten wij nu als kapitalisme beschouwen? *Niets anders als het doode kapitaal zoodanig gebruiken, dat DE WERKKRACHT van den mensch en hetgeen hij uit den grond delft, daarop vervaardigt of teelt, langzaam wordt OPGESLORPT of BINNENGEPALMD.*

Zou men het geld alleen gebruiken ten dienste van de volkswerkkracht en de grondstoffen, zou er nooit gevaar bestaan voor werkloosheid, want dan waren er altijd werkkrachten tekort, maar 't grootste gedeelte van het bestaande geld wordt gebruikt, NIET om er iets voor te laten produceeren en er zoo iets mee te verdienen, maar men plaatst het zoo, dat het ruime inkomsten oplevert, zonder dat voor deze inkomsten iets geproduceerd is of, als er in 2e of 3e hand iets voor geproduceerd is, heeft de werkman dat gedeelte voor niets moeten doen, wat U bij de beschrijving van den economischen volkskanker duidelijk zal geworden zijn.

Nu zult gij zeggen, dan zijn het de kapitalisten, die ons ten verderve voeren? Niet altijd. Er zijn genoeg kapitalisten, die geen kapitalisme drijven. Er zijn er genoeg, die met het volk te gronde gaan, tengevolge van het heerschende stelsel. *Diegenen echter, die hun zaken omvormen tot NAAMLOOZE VENNOOTSCHAPPEN of deze stichten begeven zich op den weg van het kapitalisme. De voornaamste groepen, die kapitalisme drijven, zijn de BANKEN en alle andere GELDSCHIETERS, alsmede zij, die HANDEL DRIJVEN MET GELD of WAARDE-PAPIEREN en niet te vergeten de GROOT-AANDEELHOUDERS DER N.V.*

Verder doet iedereen, die een aandeel, pandbrief of ander waardestuk op rente koopt, of wel op een uitgeschreven leening inteekent, mee aan kapitalisme, maar dat is den enkeling niet kwalijk te nemen, aangezien men hem geen anderen weg aangeeft om zijn duitjes te beleggen. Hij weet niet eens, dat voor het geld, *wat hij zoo verdient,* de een of andere arbeider, misschien wel hij zelf, voor niets heeft moeten werken, want hoe wij dit draaien of wenden, alleen de werkende man kan dit geld hebben opgebracht; *het ontbreekt dus aan het LOON, dat de WERKMAN in werkelijkheid VERDIEND heeft; het ontbreekt dus ook aan de KOOPKRACHT van het volk, en het is een enorme massa geld, wat op deze wijze aan de koopkracht wordt onttrokken.*

Gij voelt dus wel, dat het kapitalisme geen verbetering van den volkstoestand wenscht. Zijn eenig oogmerk is *uitbuiten van het volk.*

Kapitalisme contra de werkloosheid.

Aangezien het kapitalisme *te ver* gegaan is met de *volksuitbuiting,* is er werkloosheid ontstaan, wat heelemaal niet op het program van het kapitalisme voorkomt. Het kapitalisme wenscht voor iedereen werk, doch tegen een zeer laag loon. Alleen dan kan het de volkswerkkracht geheel te zijnen bate uitnutten. Hoe meer werkloozen wij zouden krijgen, hoe slechter voor het kapitalisme, want hoe minder valt er binnen te palmen.

De werkloosheid is niets anders als een gedwongen staking. De strijd gaat thans niet tusschen werkgever en werknemer, doch tusschen kapitalisme en werkbegeerend volk. Het gaat er hierom, of 't kapitalisme verdwijnt of dat het volk mischien weer voor eeuwen slavenarbeid voor het kapitalisme moet verrichten.

Wie zal hierbij het onderspit delven? Dit antwoord hangt af van de maatregelen, die getroffen worden om den strijd te voeren, en *of het werkende volk zichzelf of het kapitalisme zal steunen.*

Het volk strijdt hier tegen een onzichtbaren vijand; het kent de werkelijke oorzaken van het ontstaan der werkloosheid niet en is er zich dus ook niet van bewust, dat het in menig opzicht 't kapitalisme dapper steunt.

Aan dezen steun aan het kapitalisme werken nu de meeste volksklassen bewust of onbewust mee.

Het werkende volk, dus ook ambtenaar, gepensionneerde e.d., de zelfstandige groep, zelfs zeer velen uit den middenstand, door het INKOOPEN in Warenhuizen, Eenheidsprijszaken, Coöperaties, e.d.

De zelfstandige beroepen, ambachten, industrie, detaillisten, consumptiebedrijven, enz., door het BRENGEN van hun BEDRIJFSKAPITAAL naar de BANKEN.

De volksvertegenwoordigingen door het GOEDKEUREN van WETTEN en BESLUITEN, waarbij het aan het kapitalisme geoorloofd is, uit het volk te halen, wat het krijgen kan.

Rijk, provincies en gemeenten door het uitschrijven van LEENINGEN.

De regeeringen, geholpen door de volksvertegenwoordigingen, door het invoeren van Bezuinigingen, Werkfonds, Credieten, Subsidie, enz., waaronder ook het Plan van den Arbeid, als het zal doorgaan.

En nu zal de Bond van moderne vakvereenigingen de kroon op het werk zetten en het kapitalisme den nog ontbrekenden steun verleenen, om weer 10 tallen van jaren het UITBUITINGSWERK te kunnen voortzetten, door het invoeren van de 40-UREN WERKWEEK.

Hierdoor zal de vorengenoemde stakingsstrijd uitgevochten zijn, en

treedt het kapitalisme als winnaar uit het strijdperk te voorschijn, want het kapitalisme behoeft nu *niet meer tot den steun bij te dragen* en kan weer *PROFITEEREN van de geheele volkswerkkracht.*

Het invoeren van de 40-uren werkweek is precies eender te beschouwen, als wanneer men bij een gewone staking de helft van de gelden, voor den steun van de stakers, in de kas van de werkgevers stort.

Men behoeft niemand verwijten te maken. Het volk, dat inkoopt in warenhuizen, coöperaties e.d. weet niet beter, evenzoo zij, die hun geld naar de bank brengen. Men moet aannemen, dat de regeering en de volksvertegenwoordiging het beste voor het volk willen en dat zij, die de 40 uren werkweek propageeren liever zien, dat het volk voor weinig loon werkt dan werkloos is, maar wij moeten ook begrijpen, *dat alle in den valstrik loopen, door het kapitalisme gespannen.*

Een en ander is of wordt op andere plaatsen behandeld, waar elk punt thuis behoort, alleen aangaande de 40 uren werkweek nog een kleine opmerking.

Als men werkelijk de 40 uren werkweek invoert, krijgt een gedeelte van de werkloozen iets meer inkomsten, maar deze inkomsten geven geen grootere productie, evenmin noemenswaardige koopkracht, en daar het kapitalisme hierdoor geen cent te kort zal komen, integendeel ervan profiteert, komen deze meerdere inkomsten ten laste van de industrie e.d. wat tenslotte weer op den werkman terug moet slaan. Men roept dus een schijnverbetering in het leven, die den werkman zelf zeer duur te staan zal komen, want vooruitzicht op algemeene lotsverbetering is weer voor goed van de baan.

Het tewerkstellen van het volk, zonder behoorlijke verhooging van de KOOPKRACHT, dus zonder behoorlijke LOONSVERHOOGING, is koren op den kapitalistischen molen en zij, die kapitalisme drijven, zullen er U zeer dankbaar voor zijn, want dan tornt men niet aan hun centen en evenmin aan hun heerlijk en zegenrijk bedrijf.

Het Plan van den Arbeid.

Thans zal het Plan van den Arbeid het volk de redding moeten brengen. Al is de bedoeling nog zoo goed, en al zou men door eenige dwanmiddelen voor een korten tijd misschien een schijnverbetering in het leven kunnen roepen, zal het Plan *moeten falen,* aangezien het, evenals alle andere te baat genomen middelen, *op 'n kapitalistischen grondslag berust.*

Na lezing van hetgeen gezegd is over den economischen volkskanker, zal het iedereen duidelijk zijn, dat het Plan van den Arbeid niet het volk, maar het kapitalisme ten goede zal komen.

Het Plan van den Arbeid dwingt het volk de WERKKRACHT ter beschikking van de RENTE te stellen, en daar een ander op zeer lange zicht is, zal daardoor weer een ENORME MASSA GELD in de kapitalistische ZAKKEN vloeien en zoodoende voor de zoo dringend noodige KOOPKRACHT verloren gaan, en van een doorslaande verbetering geen sprake kunnen zijn.

Democratie en Dictatuur.

Het volk, dat onder de een of andere z.g. dictatuur leeft, wordt door de anderen bespot, dat het recht tot zwijgen heeft, maar de spotters geven er zich geen rekenschap van welke rechten er onder een democratisch regime nog bestaan.

Noemt gij het rechten:

dat het geoorloofd is, door opruiende taal, andere landen te beleedigen en in eigen land regeerende personen en partij-tegenstanders de grofste onaangenaamheden naar het hoofd te slingeren of door het slijk te halen?;

dat gebedeld mag worden voor oud-militairen en duizenden ouden van dagen, die volgens de couranten, aan de armenzorg zijn overgelaten?

dat gebedeld mag worden voor alle mogelijke doeleinden, waarvoor, volgens alle partij-beginselen, door den Staat gezorgd moet worden?;

dat het volk mag toekijken hoe levensmiddelen worden vernietigd, om te voorkomen, dat het kapitalisme schade wordt toegevoegd?;

toe te kijken, hoe urenlang een stoet van verminkten over de boulevards *trekt, die transparanten dragen, met de volgende vleiende opschriften:*

„Handen af van onze schamele ondersteuning";

„Regeerders! Doodt ons liever, dan ons van honger te laten sterven!";

toe te kijken, hoe het minder bemiddelde consumeerende volk zich van jaar tot jaar den buikriem wat vaster aantrekt, om de geheel *onnoodige* accijnzen en andere indirecte belastingen, die het zwaarst op deze volksgroep drukken, op te brengen?;

toe te kijken, hoe men *LOON, SALARIS* en *PENSIOEN* vermindert, om rijk en gemeenten in de gelegenheid te stellen aan de *BANKEN* en andere *GELDSCHIETERS* de enorme en toch zoo *ZUUR VERDIENDE RENTE* van de leeningen, die met toestemming van de *Partijafgevaardigden* opgenomen konden worden, tijdig te betalen, om te voorkomen dat deze arme stakkers in nood geraken?

toe te kijken hoe men in andere landen de *HOLLANDSCHE BOTER* kan koopen voor ongeveer de *HELFT* van den prijs die het Nederlandsche volk er voor betaalt en meerdere volksgroepen in Nederland gedwongen zijn *MARGARINE* te eten, die zij *DUURDER* moet betalen dan buitenlanders de goede Hollandsche boter?

en wat het grievendst is: *toe te kijken,* hoe in deze treurige tijden nog een leger van menschen, geheel ongemotiveerd, een prachtig leven kan voeren met *een inkomen meer dan 20 maal zoo groot* als dat van andere volksgenooten, niettegenstaande deze minder bemiddelden, voor het bestaan van het land, *minsten evenveel, vele zelfs nog meer waard zijn?*

En zoo hebben de democratische landen nog honderden rechten, die de volken aan de welwillende toegeeflijkheid van vele partijafgevaardigden te danken hebben, waarop deze volken allesbehalve trots mogen zijn.

Neen, volksgenooten, de tegenwoordige democratie heeft niet de geringste waarde voor ons. Deze heeft alleen waarde, als zij door samenwerking gedragen wordt, en wel *door de kracht van het volk in zijn geheel.* Welk land kan dat zeggen? *Geen enkel.* De partijen zijn overal genoodzaakt te laveeren en compromissen te sluiten, en dat gebeurt steeds op kosten van het volk. *Als er van dictatuur sprake kan zijn, bestaat er geen ergere en GEVAARLIJKERE DICTATUUR dan die van het KAPITALISME. Deze dictatuur doet alles verdwijnen in de zakken der GOUDWOEKERRAARS en voert tot nooit gekende ARMOEDE en ELLENDE.*

TWEEDE GEDEELTE.

Medicijnen tot genezing van den economischen volkskanker.

Het verhoogen van de koopkracht door:

a). **Werkverschaffing aan iedereen.**

Om te beginnen zullen wij iedereen werk verschaffen, wat wij op de volgende manier bereiken.

Zooals bekend beschikken de gemeenten over voldoenden grond en andere eigendommen, waarop zij een crediet kunnen opnemen, geen geld, doch waarde-crediet.

Voor dit doel wordt, onder rijkstoezicht, een Circulatie-Instituut opgericht. Dit Circ.-Inst. stelt een zeker percentage van de waarde eener gemeente te boek, waarover dit lichaam renteloos kan beschikken tot het doen uitvoeren van openbare werken, die ook de goedkeuring van het Circ.-Inst. moeten hebben, waardoor een dubbele contrôle en een geregelde gang van zaken wordt verkregen. *Dit beteekent, dat het werkende en produceerende volk ZICHZELF CREDIET GEEFT op de natuurlijke VOLKSEIGENDOMMEN.*

De te verrichten werkzaamheden worden niet meer, zooals het de gewoonte is, aan de laagst biedende groote maatschappij opgedragen, die vaak nog met vreemd geld werkt, maar naar een bepaald systeem verdeeld over de beroepen en ambachten, die er bij betrokken zijn, en wel in en om de plaatsen, waar de werkzaamheden verricht worden, en *in geen geval* iets aan het buitenland opgedragen, omdat men het daar goedkooper kan.

Tegen onnoodig winstbejag kan gemakkelijk gewaakt worden. De gemeente-architecten weten heel goed voor welke bedragen het een of ander werk uitgevoerd kan worden, waarbij dan in overleg met de betrokken vakgroepen het gewenschte resultaat verkregen wordt.

Zoo kan iedereen een fatsoenlijk stuk brood verdienen, zonder dat, zooals meest het geval is, het *leeuwenaardeel* in de zakken van een enkelen groot-ondernemer vloeit. *Dit leeuwenaandeel wordt onnoodig aan de koopkracht van het volk, dus aan de welvaart onttrokken.*

De noodige verrekeningen zijn in hoofdzaak giro-verrekeningen. Het Circ.-Inst. heeft echter, om aan de behoeften der gemeenten te voldoen, het recht tot een bepaalde hoeveelheid en voor een bepaalden tijd, Circulatie-Bons voor klein verkeer in omloop te brengen; dus een onderlinge verrekening. Deze Circ.-Bons, die alleen het binnenlandsch verkeer dienen, kunnen van iedereen binnen het rijk aangenomen worden, omdat de openbare lichamen er goed voor zijn. Zij vloeien door betaling bij post, spoor, belasting e.d. bij de openbare lichamen terug, die ze, na door een stempel-opdruk onbruikbaar te hebben gemaakt, overgeven aan het Circ.-Inst., waar zij, na afschrijving, vernietigd worden, zoodat elke serie, die uitgegeven wordt, binnen korten tijd weer verdwijnt. Het denkbeeld „inflatie", wat er trouwens ook niets mee te maken heeft, is volkomen uitgeschakeld. Zij, die dit niet goed begrijpen, moeten zich een groote vereeniging voorstellen, die overeen gekomen is haar leden met vacantie te sturen, doch eerst na eenige maanden over de daartoe benoodigde geldmiddelen beschikt. Zij komt nu met de diverse pensions en leveranciers overeen den leden bons mede te geven, voor hetgeen zij zullen gebruiken welke bons zij inlost, zoodra het geld er is. De gemeente doet niets anders; alleen stuurt zij het volk niet met vacantie, doch verschaft werk.

Deze bons, alsmede het ander teboekstaand crediet, hebben een vaste waarde, gebaseerd op vaststaanden positieven rijkdom, waarvan zij slechts eenige procenten uitmaken, welke waarde nog verhoogd wordt met hetgeen men er voor tot stand brengt. Zij zijn dus niet aan den een of anderen koers onderworpen. Voor de te verrichten openbare werken behoeft *niemand* meer geld tegen rente op te nemen, daar voor de betaling van materiaal en loon, steeds tijdig de noodige bedragen beschikbaar zijn. Tot dit doel kunnen zij, die opdracht krijgen een werk uit te voeren en de leveranciers van het materiaal, van het Circ.-Inst. gebruik maken, en daar thans de rente-verdienste uitgeschakeld is, zal men zeer spoedig waarnemen, dat het bestaande geld zijn weg in arbeid en onderneming zoekt en de Circ.-Bons binnen korten tijd een geheel onbeduidenden rol spelen en vanzelf verdwijnen.

De mogelijkheid bestaat, dat men de Circ.-Bons met papiergeld wil vergelijken en daardoor de gulden in waarde zou verminderen. Deze opvatting is onjuist, want het is een geheel op zichzelf staande onderlinge verrekening voor elke werkserie, die uitgevoerd wordt, en heeft met de bestaande munt niet het geringste uit te staan.. Ook met betrekking tot het buitenland wordt de gulden in geen enkel opzicht aangetast. Hier hebben wij er op te letten, dat im- en export in everwicht blijft. Hoe meer wij aanbieden om te importeeren, hoe grooter de export zal worden, want elk land wenscht te exporteeren. Hoe hooger wij de eigen koopkracht opvoeren, hoe weiniger export voorloopig noodig is.

Er is werk in overvloed voor de eerste 50 en ook 100 jaren, en bij behoorlijk overleg zal er ook nooit gebrek aan zijn; en daar niet vooraf het vet van de soep geschept is, kan de werkman behoorlijk betaald worden; en het behoeft geen betoog, dat, zoodra de werkman met een behoorlijk loon aan den slag kan gaan, alles bij hoopen noodig is en de overige zaken- en neringdoenden, alsook bureaupersoneel e.a. vanzelf in beweging komen, daar het een in het ander grijpt.

De terugbetaling der credieten wordt bij de opname vastgesteld en verdeeld over het aantal jaren, dat de te verrichten werkzaamheden zullen stand houden, en kan dus spelend door het volk opgebracht worden.

b). Het vaststellen van loon, salaris en pensioen, overeenkomstig de levensbehoeften.

De behoorlijke toepassing van een juiste en doelmatige schaal voor de inkomsten, behoort eveneens tot een van de noodzakelijkste problemen, die opgelost moeten worden, want ook dit is een der voornaamste factoren, om de koopkracht op te voeren.

Het moet iedereen duidelijk zijn, dat de tegenwoordige toepassing er zeer veel toe bijdraagt, alle te baat genomen middelen te doen falen, om de geheel eenvoudige reden, dat deze schaal de geringe koopkracht, die er nog is, niet den geringsten steun kan verleenen, integendeel, helpt teniet doen. Hoe wij het draaien of wenden, de koopkracht moet van de volksmassa uitgaan en daartoe is het noodzakelijk, dat de groote massa zooveel verdient, dat zij kan koopen, waaraan zij, zonder overdrijving, behoefte heeft en niet, zooals thans, slechts zooveel, dat zij zich nauwelijks boven water kan houden.

Het is dus geheel verkeerd den werkman tegen een klein loon aan het werk te zetten, om daardoor zooveel mogelijk menschen werk te geven, of om dezelfde reden, minder uren te doen werken, wat veelal plaats

vindt. De tegenwoordige loonen en salarissen van het mindere personeel zijn veel te gering ten opzichte van de winsten, die in de ondernemingen gemaakt worden. De loonen, salarissen en pensioenen van de mindere- en middenklassen in staats- en gemeentedienst zijn, rekening houdende met hetgeen van dit personeel verlangd wordt, veel te laag tegenover de hoogere klassen, wat nergens door gemotiveerd is.

Het spreekt vanzelf, dat prestatie en verantwoordelijkheid beter betaald moeten worden dan eenvoudige handlangersdiensten, maar dit moet niet alleen gelden voor het hoogere, doch ook voor het lagere personeel. *De tegenwoordige regeling verwekt niet alleen gemotiveerde ontevredenheid, maar is bovendien zeer schadelijk voor land en volk.*

Door de ondoelmatige regeling der loonen enz. vloeit een massa geld in de zakken van een klein gedeelte der bevolking en wordt zoodoende aan de koopkracht der massa, dus aan de welvaart van land en volk onttrokken. *'t Is een eerste vereischte, dat de massa meer VERDIENT.*

Nu zal men zeggen, dat dan alles veel duurder zal worden. Geen zorgen, want het meerdere geld wordt genomen van hetgeen thans geheel onnoodig aan dividenden en prachtige salarissen van directeuren, raden van toezicht, e.a. baantjes bij de N.V. wordt uitgekeerd. Verder het geld, dat thans voor uitbreiding en reserven dienen moet. Tenslotte nog de gelden, die thans voor de accijnzen en andere indirecte belastingen opgebracht moeten worden. Wij hebben dus speelruimte genoeg en er blijft meer dan genoeg over voor de patroons zelf, ook voor vernieuwing van machines e.d., alsmede voor kleine reserven voor onvoorziene tegenslag. Zeker, iedereen mag zich ook uitbreiden. Hier wordt meer bedoeld de uitbreidingen op groote schaal, waardoor de kleinen worden kapot gemaakt.

Ook zult ge zeggen, dat de kleine patroons, die thans de loonen nog niet kunnen betalen, er de dupe van worden. Ook hier geen nood, want zij worden volgens de nieuwe regeling in de eerste plaats van werk voorzien, daar het onze plicht is de centralisatie van het geld zooveel mogelijk te verhoeden, en als deze kleine patroons ontheven zijn van de lasten en schulden en zij, die zulks aangaat, de benoodigde goederen of grondstoffen goedkooper kunnen inkoopen e.d., zullen zij de nieuwe loonen gemakkelijk kunnen betalen en er beter bij varen.

Vele vooraanstaande groene-tafel economen zijn van meening, dat het noodzakelijker is groote reserven te maken, dan den werkman flink te betalen. Zij weten er niets van, en de tegenwoordige toestand logenstraft hun meening vrij duidelijk. Dit zijn kapitalistische leerstellingen, maar ondeugdelijk voor de volkswelvaart, want reserven worden aan de koopkracht onttrokken, dienen dus niet het volk, doch het kapitalisme. Hoe meer reserven, hoe minder koopkracht, hoe minder reserven, hoe meer koopkracht en zoolang het volk bereid is, hoofd en handen te gebruiken en het geld in omloop te brengen, mogen wij maling hebben aan reserven, want het rad der verbinding van werkkracht met grondstoffen loopt steeds verder, zoodra het niet meer door het kapitalisme tot stilstand kan worden gebracht.

Wij willen hiermede ook niet zeggen, dat de zakenmenschen niet mogen sparen en voor een goeden ouden dag zorgen, maar zij behoeven niet te speculeeren op event. slechte tijden, die niet zullen komen, als zij ze zelf niet meer helpen veroorzaken.

Als de minimum loonen, salarissen en pensioenen van het gros der bevolking zoodanig geregeld zijn, dat aan de levensbehoeften kan worden

voldaan, verschaffen wij ook iedereen, die daar buiten valt, een behoorlijk bestaan. Het gros der bevolking heeft niet alleen behoefte aan alles, maar het geeft ook werkelijk het verdiende geld weer uit, waardoor fabrikant, winkelier, schoen- en kleermaker en alle andere zelfstandige beroepen, land en tuinbouw, consumptiebedrijven, er van profiteeren en op hun beurt krachten aan het werk moeten zetten.

Het is dus onze eerste en voornaamste plicht DEN WERKMAN EEN BEHOORLIJK BESTAAN TE VERSCHAFFEN, maar de werkman moet dan ook verstand gebruiken en zich niet tot de 40-uren werkweek of 6-uren werkdag laten verleiden, want dan zouden wij geen stap verder komen, althans voorloopig niet. Voorloopig moet de basis 8 uur per dag blijven, behalve voor enkele zware of ongezonde werken, die dan ook wel iets minder kunnen. Zouden wij den 6-uren werkdag nu invoeren, kan er geen sprake van zijn, dat deze 6 uren zooveel winst afwerpen, dat de werkman behoorlijk betaald kan worden, nog veel minder, dat hij aanspraak op behoorlijk pensioen zou kunnen maken en zouden wij in minimum van tijd weer in den ouden toestand terug vallen.

De 6 uur werkdag is toekomstmuziek en zal na jaren vanzelf intreden. Ook mogen wij niet vergeten, dat de bestaande schulden, die de Volksvertegenwoordigingen en de Gemeenteraden ons opgebonden hebben, moeten worden geliquideerd.

Tenslotte moet een ieder, die buiten zijn schuld van zijn inkomen beroofd wordt, recht op pensioen hebben. Datzelfde recht moet iedereen op een bepaalden leeftijd kunnen doen gelden, als zijn inkomsten niet van dien aard zijn, dat hij zonder pensioen kan leven.

Zoo moeten er minimum pensioenen vastgezet worden, waarvoor geen of slechts een kleine bijdrage vereischt wordt. Dit minimum PENSIOEN moet minstens *20 GULDEN PER WEEK* bedragen. Iedereen heeft het recht daarvan te profiteeren en zoo heeft ook iedereen het recht, door vrijwillige bijdragen, dit pensioen te verhoogen.

Nu zal men vragen, op welk bedrag moet het minimum loon worden vastgesteld? Rekening houdende met de tegenwoordige prijzen, moet het minimum loon of salaris van een meerderjarige op *ca. f 30.— p. WEEK* bepaald worden. Dit geldt zoowel voor Rijks-, Gemeente- als voor particuliere bedrijven. Uitgaande van deze grondbasis, worden de loonen en salarissen, in de verschillende takken van dienst of branches, in overleg met de betrokken vakgroepen, geregeld. Voor minderjarigen wordt op dezelfde wijze, in overleg met de vakgroepen, een schaal vastgesteld. Evenzoo wordt, uitgaande van deze grondbasis, salaris en loon van het vrouwelijk personeel geregeld.

Verder wordt een algemeene kinderbijslag ingevoerd, ten laste van de Gemeente waar de betrokkene woont. Deze bijslag wordt niet in procenten van salaris of loon uitgedrukt, doch is voor allen gelijk.

Zoolang er nog werkloozen zijn, behoort de minimum uitkeering te worden vastgesteld op: *gehuwden f 20.—, alleenstaande f 12.—*. Naar deze grondbasis worden alle uitkeeringen geregeld. *Van steunbedragen mag in geen geval de een of andere bijdrage verlangd worden.*

Verder zou het aangaan van huwelijken bevorderd moeten worden, door de candidaten in de gelegenheid te stellen zich te installeeren, zonder dat zij gedwongen zullen zijn zich in te krimpen of zich in ondragelijke schulden te steken. De Gemeente kan ieder mannelijk meerderjarig Nederlander, die in het huwelijk treedt, op zijn verzoek, een *renteloos* voorschot van b.v. f 300.— verstrekken, tot aankoop van huisraad. Dit

voorschot wordt in kleine bedragen, b.v. f 1.— per week, terugbetaald. Bij eventueel overlijden van den echtgenoot komt het nog niet terugbetaalde bedrag ten laste van de Gemeente. Het aangaan van een huwelijk door minderjarige jonge mannen moet niet in de hand gewerkt worden. In bijzondere omstandigheden kan echter ook aan hen het bedoelde voorschot worden verstrekt.

Zoo zijn er een menigte sociale aangelegenheden, die in het belang en ten behoeve van het volk opgelost moeten worden. B.v. Iedereen heeft recht op vrije geneeskundige behandeling. De daarvoor noodige geneesheeren worden van Rijkswege bezoldigd, waarbij het ten strengste verboden is een eigen practijk er op na te houden. Het kan en zal dus niet meer voorkomen, dat buspatienten achter moeten staan bij betalenden.

Verder is het een *groote onrechtvaardigheid*, dat een gewoon particulier *werkman*, ten opzichte van *verloven*, ten achter moet staan bij Rijks- en Gemeentepersoneel. De zelfstandige personen kunnen verlof nemen zooals zij dat goedvinden, maar voor de van loon of salaris afhankelijke groep, moeten de verloven *wettelijk* geregeld worden. *Deze groep moet dus recht hebben op een bepaald verlof met behoud van inkomsten. Deze inkomsten komen niet ten laste van de industrie, doch worden van rijkswege betaald.*

Het schuldenvrij maken van:

a). Rijk, Provincies en Gemeenten.

Thans gaan wij er toe over de kapitalistische schroeven, waar het volk tusschen bekneld zit, een weinig losser te draaien en worden om te beginnen Rijk, Provincies en Gemeenten schuldenvrij gemaakt.

De bedragen der leeningen en andere schulden worden aan het Circ.-Inst. overgegeven, waar zij in den vorm van waarde-crediet geleidelijk ter beschikking van belanghebbenden worden gesteld. Om echter te voorkomen, dat het publiek gedupeerd wordt, aangezien de uitbetaling van de rente dezer schulden ophoudt, worden de bedragen tot een vast te stellen maximum niet overgedragen aan het Circ.-Inst., doch omgewerkt in spaarbankboekjes met looptijd, waarvan de bedragen echter over het Circ.-Inst. opgevorderd kunnen worden of, waar noodig, een voorschot daarop verstrekt. De aan het Circ.-Inst. overgegeven schuld wordt, naar gelang de grootte van het bedrag en de draagkracht der Gemeente, over een lange reeks van jaren afbetaald.

De geld- en effectenbeurs wordt gesloten, want er valt niet meer te speculeeren. Wij moeten echter ook aan 't buitenlandsch kapitaal denken.

In de eerste plaats wordt het iedereen ten strengste verboden, buitenlandsche effecten of andere waarde-papieren op rente te koopen of in zijn bezit te hebben. Men zal verbaasd staan over zulk een besluit en tegenwerpen, dat dit beteekent inbreuk maken op bepaalde vrijheden. In geenen deele. Iedereen mag met zijn geld doen wat hij wil, mits hij er niemand door benadeelt, en dit gebeurt door den aankoop van zulke buitenlandsche papieren. Immers dwingt men het volk van het betrokken land voor zich te doen werken, want het volk moet de rente voor deze papieren opbrengen, zonder er loon voor te krijgen, wat ten sterkste af te keuren is. Daar nu ons volk omgekeerd gedwongen wordt voor niemendal te werken, voor de buitenlandsche bezitters van onze waardepapieren, moet hieraan een einde worden gemaakt.

Om nu echter niemand te benadeelen en het prestige van het land hoog

te houden, wordt deze kwestie opgelost door uitwisseling dezer papieren. Blijkt daarbij, dat het buitenland meer van ons te vorderen heeft, dan wordt dit meerdere gedeelte uitbetaald, omgekeerd worden de buitenlandsche papieren in de betrokken landen te gelde gemaakt en met belanghebbenden verrekend.

b). **Het particulier eigendom.**

Zooals reeds gezegd wordt niet getornd aan rijkdom of eigendom, integendeel, elk bezit wordt gevrijwaard tegen waardevermindering of andere inbreuk. Het vaak zuur verdiende particulier eigendom is grootendeels onder den hamer geraakt en waar nog niet, is het zoo zwaar belast, dat het nauwelijks meer eigendom te noemen is. *Het is opgeslorpt door de rente en in werkelijkheid overgegaan aan de Heeren, die zoo bereidwillig het arme volk hunne geldhulp aanbieden. Een schande, maar vele partijen heben zulks geoorloofd, en door wetten laten regelen.*

Zoo laten de bestaande bepalingen het bolwerk van den staat ondermijnen en helpen bovendien de ratten, die er aan knagen, door ze extra te voeden met de rente van leeningen, hypotheken e.d., die hen in overvloed aangeboden en afgeleverd wordt, waarmede weer nieuwe slachtoffers gemaakt worden, want ook dit rad staat nooit stil.

Deze particuliere eigendommen mogen den woeker niet meer prijs gegeven worden. Voor personen, die kunnen aantoonen, dat zij hun eigendom niet voor speculatieve doeleinden gekocht hebben en de dupe geworden zijn van de algemeene crisis, neemt de Gemeente de hypotheken over, en laat betrokkenen een door de grond-taxatie-commissie vast te stellen rente betalen, die met inbegrip der onkosten hoogstens 1 % mag beloopen. De aflossing der hypotheken kunnen belanghebbenden zelf regelen, waarbij 1 % als minimum kan vastgesteld worden. De Gemeente lost de op het pand staande hypotheken af met behulp van het Circ.-Inst., waarbij weer om dupeeringen te voorkomen, aan hen, die hun spaarduiten in zulke hypotheek gestoken hebben, spaarboekjes voor de bedragen uitgereikt worden, zooals voor de leeningen aangegeven.

Voor de toekomst is de Gemeente de instantie om hypotheken te verstrekken, waar deze, om de een of andere reden, gewenscht of noodzakelijk geworden zijn, en niemand anders. Zoo krijgen wij ook op dit gebied gezonde toestanden.

c). **Land- en tuinbouw, industrie,** alsmede ieder ander, die in de **kapitalistische klemschroef zit.**

Een groot gedeelte van land- en tuinbouw en van de industrie kan zich niet bewegen, daar het gebukt gaat onder den schuldenlast, die door de enorme rente, die daarvoor moet worden opgebracht, steeds grooter wordt.

Deze lasten zijn mede oorzaak van de volksmisère, aangezien ook deze gelden aan de koopkracht onttrokken worden. Het doel is, ook aan dezen wantoestand met den *meesten spoed* een einde te maken, door het oprichten van een fonds, dat deze schulden overneemt, en betrokkenen in de gelegenheid stelt de schuld in kleine bedragen af te betalen. De rente met inbegrip van de risico premie, waar deze noodig is, zal hoogstens 2 %, anders 1 % mogen bedragen.

Zoo zitten ook middenstand en een menigte ambtenaren, gepensionneerden en andere particuliere personen in de klauwen der geldwolven. Ook deze zullen op dezelfde manier geholpen worden.

Daar iedereen voor de mogelijkheid kan komen te staan, dat hij geld noodig heeft, moet ook hierin door de op te richten Gemeentespaarkas worden voorzien, zonder dat betrokkenen zich krom moeten leggen, om de veel te hooge rente te betalen.

Het zooveel mogelijk verschaffen van een eigen woning aan iedereen.

Het moet niet in de hand gewerkt worden, dat kapitaalkrachtige personen of maatschappijen huizen bouwen, om deze te verhuren en daardoor rente van hun kapitaal te krijgen. Veelmeer moeten de Gemeenten aan achtbare ingezetenen de gelegenheid geven zichzelf een huis te bouwen, door het verstrekken van renteloos waarde-crediet. Dat zou leven in de brouwerij brengen en de Gemeenten zouden er uitstekend bij varen. Immers krijgen zij steeds meer werkelijke huur van den grond binnen en lijden overigens niet de geringste schade. De credieten worden in dragelijke termijnen terug betaald, waarbij de daarop vallende kosten weer hoogstens 1 % mogen bedragen, wat meer dan voldoende is.

Als alles zoo gemakkelijk was als het oplossen van het woningvraagstuk, behoefden wij ons heusch niet veel zorgen te maken, althans als men bereid is *voor het volk zelf*, inplaats van voor het kapitalisme op te komen. Volgens deze methode kan de Gemeente ook den vlijtigen werkman zijn eigen huisje met een stukje grond geven, waarvoor hij grondhuur, verhoogd met een klein percentage van de koopsom betaalt, zoodat het op den duur zijn eigendom wordt. Dit is een probleem voor zich, waarbij de Gemeenten evenmin slecht zullen varen, verder een gezond volk gekweekt en de koopkracht verhoogd wórdt. Het moet ons echter duidelijk zijn, dat dit vraagstuk *NOOIT* op te lossen is, door het bouwen van huizen met het geld van anderen, want dan moet de werkman weer een gedeelte van zijn werkkracht opofferen om de rente op te brengen van het ter beschikking gestelde geld. *Hij kan dus niet voor zich en de zijnen en nog veel minder voor het welzijn van land en volk meewerken.*

Het omvormen van de Banken, Assurantie- en Verzekeringsmaatschappijen, alsmede alle andere Naamlooze Vennootschappen.

De Banken worden in hun tegenwoordigen vorm opgeheven evenals het fraaie bestaan van particulier-geldschieter. Daar het geld moet dienen als ruilmiddel voor werkkracht en goederen, dus er toe moet bijdragen om land en volk op gezonden voet te houden, mag zulks niet langer als een op zichzelf staand handelsartikel worden beschouwd.

Als ergens het Rijksmonopool voor noodig is, dan toch zeker hiervoor. Men behoeft geen zorgen te hebben, dat het volk de dupe van de afwikkeling wordt, ook niet, dat nu het personeel van de Banken op straat komt te staan, aangezien dit personeel overgaat aan Rijk en Gemeenten. Het vaart er dus beter bij, want het gros krijgt meer salaris en wordt gepensionneerd. Zij, die het kapitalisme willen uitroeien, door de Banken onder Staatscontrôle te stellen, maken het volk en zichzelf wat wijs. Het eenige, wat zij daarmede bereiken kunnen, is dat het binnengepalmde geld een beetje beter onder de uitbuiters verdeeld wordt, waarmede het volk niet het minst gebaat is.

Assurantie- en Verzekeringsmaatschappijen moeten eveneens in hun tegenwoordigen vorm verdwijnen. De Staat is verantwoordelijk voor het welzijn van het volk en zijn eigendom. Het is geheel overbodig, dat zich hieraan een menigte kapitalisten tegoed doen. Ook het daarbij aange-

stelde personeel gaat in Rijks- en Gemeentedienst over.

Daar de handel met waardepapieren, dus ook met aandeelen, voortaan tot het verleden zal behooren, hebben de N.V. of Maatschappijen op aandeelen geen reden van bestaan meer. Deze Mijen werken hun zaken om. Zij maken onder *toezicht en goedkeuring van een door de regeering in te stellen commissie, een inventaris op van de juiste waarde, en ieder aandeelhouder wordt, voor de hem toekomende waarde, als deelnemer of deelgenoot van de Mij. in de boeken ingeschreven.* Wij zien reeds de gezichten van heeren Directeuren, Raden van toezicht en groote aandeelhouders. Een *grootere en krachtigere bom* zou nergens kunnen inslaan, en wij mogen wel benieuwd zijn, wat daar te voorschijn komt. Dan zal iedereen zich kunnen overtuigen op welke wijze er met de welvaart van het volk omgesprongen is en heeft men meteen een *TWEEDEN SLEUTEL* voor de werkloosheid. Doch ook hier moeten wij voorkomen, dat de kleine man, die hoopte zijn geld goed te beleggen en er zich niet van bewust was, dat hij zijn volksgenooten benadeelde, de dupe wordt. Ook hier worden deze effecten, naar wensch, tot een bepaalde som, door een in het algemeen belang te stichten fonds, overgenomen, welk fonds van lieverlede weer verdwijnt, zoodra de overgebleven Mijen op gezonde beenen staan en deelname door werklustige liefhebbers kan plaats hebben. Voor de door het fonds overgenomen aandeelen, worden spaarbankboekjes met looptijd ter beschikking van belanghebbenden gesteld, nadat de waarde der aandeelen door de rijkscommissie is vastgesteld, doch ook hier kunnen belanghebbenden in den vorm van waarde-crediet, over de bedragen beschikken, of, waar noodig, voorschot krijgen. *De schade, die door deze overname ontstaat, draagt het Rijk.*

Bij dezen schoonmaak zal het volk kunnen constateeren, welke rol de banken in de bedrijven spelen en dat het volk, door het deponeeren van geld bij een Bank, onbewust mede helpt tot het verdwijnen van de welvaart. Het dient nogmaals herhaald. Het geld, door het volk bij de banken gedeponeerd, wordt door dezen gebruikt om het tegen hoogere rente uit te leenen, waardoor niet alleen menig bedrijf onder den vernietigenden invloed van de Bank komt te staan, doch de bedrijven deze ontzettende bedragen aan rente, boven hun gewone onkosten moeten opbrengen, wat natuurlijk op den werkman verhaald moet worden en de koopkracht ten nadeele komt. *De banken zijn dus niet alleen geheel overbodige instituten, maar zijn bovendien zeer schadelijk voor de volkswelvaart, daar zij mede HOOFDOORZAAK zijn, dat de werkman NIET VOLDOENDE LOON kan krijgen.* De Banken hebben geen reden van bestaan in een gezonden Staat, aangezien hun eenigste doel is, geld met geld te verdienen, liefst nog met andermans geld, zonder dat er iets voor wordt geproduceerd.

Aan de circulatie- en spaarbehoefte van het volk behoeven geen schatten te worden verdiend. Dit is een zuivere volksaangelegenheid en hiertoe moet onder rijkstoezicht van gemeentewege een circulatie- en spaarbank worden opgericht, die aan de behoefte voldoet. Heirdoor komen event. winsten het volk ten goede, en niemand loopt de kans zijn geld ooit kwijt te raken, want de Gemeente gaat niet failliet, en het volk heeft ook geen schade van ontrouwe bankiers.

De exploitatie van het volkseigendom.

Zooals reeds gezegd, is de vaderlandsche grond VOLKSEIGENDOM, en zal niemand het recht mogen hebben, dezen grond

als persoonlijk eigendom te beschouwen. Er kan dus geen sprake meer zijn van speculeeren met dien grond. De grond- of personeele belasting en alles, wat verder op eigendom drukt, valt weg. Hiervoor komt in de plaats een grondhuur, die aan de Gemeente, waartoe de grond behoort, moet worden afgedragen. Deze huur regelt zich *niet* naar de *waarde* van hetgeen men op den grond gebouwd heeft, evenmin naar hetgeen men op den grond *verdient, doch naar de ruimte, die men in beslag neemt, naar de plaats waar de grond gelegen is en waartoe hij dienen moet.*

Deze grondhuur wordt voor het eerst door een taxatie-commissie voor een jaar vastgesteld en regelt zich naar de behoeften van Rijk en Gemeenten, alsmede naar de draagkracht van deze laatsten, waarvoor naar een door de Regeering aangegeven maatstaf gehandeld wordt.

Het gaat er dus om deze grondhuur zoo laag mogelijk te houden, want hoe lager de grondhuur, hoe grooter de bloei der Gemeente. Het zal dus niet meer zoo spoedig voorkomen, dat iemand liever een fabriek stil legt, als er niet meer voldoende verdiend wordt, of dat een huizenspeculant liever alles leeg laat staan, dan de huur lager te stellen. Ook niet, dat men op speculatie iets dergelijks koopt of bouwt. Doet men een en ander toch, dan is het voor eigen risico, want de grondhuur moet betaald worden. Zoo zullen er ook geen stukken grond meer braak blijven liggen aangezien niemand er trek in zal hebben toch de huur van dezen grond op te brengen, en kan deze grond aan de volkswelvaart dienstbaar worden gemaakt. Bij overdracht van het eigendom op dien grond, gaat de huur stilzwijgend op den nieuwen eigenaar over.

De door de eigenaren van huizen e.d. te nemen huur, richt zich eveneens naar de grondhuur, waarbij de huurder, zoowel als de verhuurder, beschermd zullen worden. Het niet betalen van eienge huur, wordt van overheidswege onmiddellijk achterhaald en bovendien streng gestraft.

Steenkolen e.d., die zich in den vaderlandschen bodem bevinden, zijn eveneens volkseigendom en moeten door het rijk geëxploiteerd worden. Niemand heeft het recht zich aan deze volksschatten te verrijken.

Zoo moeten ook de spoorwegen e.d. onder staatsbeheer staan en zullen wij aantoonen, dat deze, niettegenstaande de hoogere loonen, goedkooper en zonder verlies kunnen werken. Electriciteit, gas, waterleiding, de openbare middelen van vervoer binnen de gemeenten, dus trams en autobussen, behooren door de gemeente geëxploiteerd te worden, maar zoo, dat het publiek niet behoeft te roepen om particuliere ondernemingen. De bestaande zaken worden met personeel overgenomen. Voor liefhebbers in het autobedrijf komt werk genoeg.

De toepassing van het rente-stelsel.

Zooals uit alles blijkt, moeten wij trachten te verhinderen, *dat geld met geld verdiend wordt,* zonder dat het verdiende geld iets tot stand gebracht heeft. Aangezien echter niet iedereen, die over geld beschikt, werkzaamheden kan doen verrichten of handel drijven, en wij het volk op elk gebied behulpzaam moeten zijn om het bestaan te verbeteren, wordt door de Rijks- en Gemeentespaarbank, tot een bepaald bedrag, een flinke rente betaald. Men mag sparen zooveel men wil, alleen wordt voor de hoogere bedragen minder rente vergoed. Het geld, wat op deze wijze in de spaarkassen vloeit, mag alleen gebruikt worden voor rendabele, het geheele volk betreffende, rijks- en gemeenteexploitaties, zoodat daaruit de rente gemakkelijk kan worden betaald.

Het spreekt vanzelf, dat Rijk en Gemeenten alleen die exploitaties behartigen, die het *openbaar belang*, dus het volk in zijn geheel dienen en in geen geval in het *particulier initiatief* ingrijpen. Hier dient tevens gezegd, dat nimmer een particulier mag ingrijpen in zaken, die het volk in zijn geheel aangaan.

Zoo krijgen wij een omgekeerd beeld; het geld, dat tot nu toe naar de Banken gebracht werd, diende om de welvaart van het volk te doen verdwijnen in de ZAKKEN van de internationale KAPITALISTEN en het geld, dat in de toekomst naar de spaarbanken gebracht wordt, dient om het leven zoo goedkoop mogelijk te maken en de welvaart op te voeren, komt dus het volk in zijn geheel ten goede.

Bijzondere hulp voor de meest berooide zelfstandige volksgroepen.

Behalve de werklieden zijn er nog 2 groepen, die onze bijzondere zorg vereischen.

1. Land- en tuinbouw, veeteelt en visschers.
2. Detaillisten en de handwerksberoepen.

De eerste groep is de voornaamste. Zij moet het volk van behoorlijke voeding voorzien. Deze groep wordt, evenals de werklieden, veel te slecht betaald voor hetgeen zij het volk moet leveren, niettegenstaande de consument er in de meeste gevallen *meer dan genoeg voor betaalt*.

Alle heffingen vallen weg. Verder behoeven aan de noodzakelijkste voedingsartikelen, behalve de detaillisten, geen tusschenpersonen geld te verdienen en behooren deze dus te worden uitgeschakeld. De vakgroepen zorgen voor de verzameling van de te verkoopen waar der leden en de distributie aan de detaillisten, dus winkeliers, venters en marktkooplieden, zoodat elke groot- of tusschenhandel vervalt. Zoo moet de groot- en andere tusschenhandel verdwijnen voor alle artikelen, die tot het directe levensonderhoud van het volk behooren.

Bij toepassing van vorenstaande maatregelen krijgt niemand de kans groote hoeveelheden onder prijs aan te bieden, of ondeugdelijke of minderwaardige artikelen aan den man te brengen. Het spreekt vanzelf, dat overigens alle voedingsartikelen onder *scherpe contrôle* komen te staan.

Door het uitschakelen van den groot- en tusschenhandel voor de noodzakelijkste levensbehoeften, zou een klein gedeelte der bevolking in het gedrang komen, wat wij zullen verhoeden, door het daarbij overtollige personeel onmiddellijk op andere wijze onder te brengen.

De genoemde groep, maar vooral de landbouw, wordt, zoolang er nog belastingen noodig zullen zijn, daarvan zooveel mogelijk verschoond en met *hun toestand* bijzonder rekening gehouden, bij het vaststellen van de grondhuur, waarbij natuurlijk het pacht betalen voor landerijen aan *leenheeren* tot het verleden behoort. Deze worden door de Gemeenten schadeloos gesteld. Voor de tweede groep is de hulp iets lastiger, maar wij kennen de oorzaken van den achteruitgang, wij kennen dus de ziekte, waaraan deze groep lijdt, en zullen ook de juiste medicijnen toepassen.

Deze achteruitgang heeft twee oorzaken. De werkloosheid en de te geringe koopkracht van het nog werkende volk, alsmede de Warenhuizen met hunne geliefde zusters, de „Eenheidsprijszaken" en de Coöperaties.

Bij het in practijk brengen van de hier omschreven theorie is de werkloosheid in minimum van tijd verdwenen, en door de verhooging van de loonen en vermindering van de belastingen, keert de koopkracht vanzelf terug. *Er blijft dus nog de strijd tegen de Warenhuizen e.d. Niet alleen, dat deze instellingen de hiervorengenoemde twee groep zeer veel nadeel*

toebrengen, ook kleine fabrikanten, consumptiebedrijven e.a. lijden er gevoelig onder. De volksvertegenwoordigingen hebben ze getolereerd, zooals zij elke andere volksuitbuiting goedgekeurd hebben, en wij kunnen ze niet omvormen, zooals wij dit met de Banken en menig ander ongewenschte instelling kunnen doen. Ook zal het niet het gewenschte resultaat opleveren, als wij het volk inhameren, dat het verstandiger is niet in warenhuizen e.d. te koopen, aangezien de massa niet beseft, dat het zijn eigen ruiten ingooit en steeds daar heen zal gaan, waar het goedkoop is. Ze opdoeken, wat men zoo graag zou zien, gaat evenmin, aangezien dit een te groote consternatie teweeg zou brengen. Men heeft in andere landen ook reeds van alles geprobeerd; men heeft het voeren van bepaalde artikelen of het uitoefenen van bepaalde beroepen in deze zaken willen verbieden of verbogen, wat echter niet de gewenschte uitwerking gehad heeft en slechts voor enkele branches en dan nog maar een betrekkelijk nut had.

Volgens schrijvers opvatting mogen wij zulks ook niet verbieden, omdat iedereen met zijn geld mag doen wat hij wil, mits hij land en volk met dit geld geen schade berokkent, en dit verhoeden wij vanzelf. *Immers de warenhuizen e.d. moeten hun zaken omwerken in gewone Mijen, wat niet in den smaak zal vallen, zij zijn verplicht het personeel volgens de nieuwe loonregeling te betalen, en wat de hoofdzaak is, zij moeten GRONDHUUR betalen naar de OPPERVLAKTE, die zij op den GROND, zoowel als in de HOOGTE en event. in de DIEPTE in beslag nemen en bovendien een OPSLAG voor elke SOORT van goederen, die zij voeren, alsook voor de BRANCHES, die zij uitoefenen.*

Verder dienen maatregelen getroffen, dat de winkeliers hun goederen *tegen dezelfde prijzen* als de warenhuizen kunnen inkoopen, door de fabrikanten te verplichten alleen aan erkende grossiers te verkoopen en dus niet meer direct aan warenhuizen e.d., *wat ook vele fabrieken ten goede zal komen, in verband met de hoogere loonen, die zij te betalen hebben.*

Ook moet de winkelier niet meer ten achter staan bij den inkoop van geïmporteerde goederen, hetgeen wij bereiken door den import uitsluitend door daarvoor toegelaten importeurs te doen plaats hebben. *Door deze maatregelen zouden een berg ongewenschte en volksschadelijke toestanden verdwijnen.* Wij hebben geen oorzaak warenhuizen e.d. als 't ware het bestaan onmogelijk te maken, en zij hebben ook het recht met alle andere handel en neringdoenden over een kam geschoren te worden, wat wij ook zullen doen, en dan mogen wij er van verzekerd zijn, dat met deze maatregelen volstaan kan worden, om de *ONDRAGELIJKE CONCURRENTIE te doen verdwijnen, want deze concurrentie is niet alleen NIET FAIR, maar is bovendien VOLKSBEDERFELIJK.*

Kapitalisten, devaluatie, goud.

Kapitalisten.

Thans hooren wij vele kapitalisten schreeuwen: „dat gaat niet, dat is onmogelijk, men wil ons broodeloos maken", enz. enz.

Laten wij deze heeren, *die nooit eenig medelijden met gewone stervelingen getoond hebben,* en wier eenige leus was: *„BINNEN HALEN WAT JE KRIJGEN KUNT, zoolang er nog wat te halen is",* rustig schreeuwen. Zij zullen uitgeschreeuwd raken en spoedig inzien, dat, wanneer zij met hun geld nog geld verdienen willen, zulks alleen nog mogeijk is, door menschen tegen fatsoenijk loon aan het werk te zetten, waartoe de meesten dan ook weldra zullen overgaan, daar slechts weinigen

hun geld willen zien slinken, zonder dat er iets bij komt.

Nu bestaat de mogelijkheid, dat vele dezer heeren, die zich in hun handwerk besnoeid zien, er de voorkeur aan geven met hun geld naar het buitenland te vertrekken, om daar *nieuwe slachtoffers* te maken. Deze heeren kunnen wij gerust laten gaan, maar dan ook *voor altijd*, aangezien wij hun geld niet noodig hebben. Vreest men echter, dat dit te veel opschudding in de bestaande valuta teweeg zou kunnen brengen, kan men op korten termijn de grens voor dit geld sluiten, of den uitvoer van goud stop zetten, totdat wij ons schip rustig in de haven gebracht hebben en geen stormen meer te duchten zijn. Inmiddels krijgen deze heeren gelegenheid gade te slaan, dat hun geld ook in eigen land rustig en voordeelig kan werken. *Mochten zij echter dan nog aan het VOLKSUITBUITEN de voorkeur geven, staat het hen steeds nog vrij te gaan.*

Devaluatie.

Tot nu toe heeft men zich in meerdere landen moeite gegeven, den aanval op de munt af te slaan en haar waarde stabiel te houden.

De meeningen loopen dan ook zeer uiteen over het al of niet devalueeren. Het devalueeren heeft alleen een betrekkelijk nut gehad voor degenen, die er mede begonnen zijn. Het verstandigst ware geweest niemand gelegenheid tot dit experiment te geven, wat heel goed mogelijk was, als de andere landen het voorbeeld onmiddellijk en bloc gevolgd waren. Thans heeft het geen nut meer.

Goud en zilver.

Ofschoon het goud en zilver, zooals reeds gezegd, voor de volkswelvaart niet de *geringste waarde heeft*, moeten wij het op prijs stellen, dat de Regeering zich nu niet meer laat meesleepen, indien de Regeering zonder meer, het goud en zilver ter beschikking van de werkelijke eigenaren wil houden, wat een goed prestige voor het land is en ons ten goede zal komen, zoolang de wereld deze munt als ruilmiddel niet opheft, waartoe men tenslotte toch verplicht zal zijn, wil men de volken voor verdere ellende bewaren.

Belastingen.

Zooals reeds gezegd komt voor de grondbelasting en alles andere, wat op eigendom drukt, de grondhuur in de plaats. Alle andere bestaande belastingen worden zoo vlug mogelijk afgeschaft; zoo in de eerste plaats de belastingen, die de koopkracht ondermijnen en werk en handel tegenhouden, als accijnzen op de levensbehoeften, de heffingen op bier, tabak, benzine, e.d., kortom alles, wat nadeelig is voor koopkracht, werk en handel; de andere belastingen moeten echter ook onmiddellijk volgen.

Voor de toekomst moeten de grondhuur en de andere natuurlijke inkomsten voldoende zijn, om in de behoeften van Staat en Gemeenten te voorzien. De Staat moet echter ook zorg dragen voor de pensioenen, voor salaris en loon bij verloven, ziekten, e.d. voor behoorlijke vrije geneeskundige behandeling en meer andere sociale aangelegenheden, die niet direct tot de natuurlijke uitgaven van Staat en Gemeenten behooren, doch meer terugslaan op de persoonlijke behoeften van het volk.

Indien wij al deze uitgaven ook uit de natuurlijke inkomsten wilden bestrijden, zouden wij deze inkomsten moeten verhoogen, wat onverstandig zou zijn, daar wij dan de massa, waarvan de koopkracht moet uit-

gaan, weer treffen. Daar wij de koopkracht echter zoo hoog mogelijk moeten opvoeren, moeten wij er naar streven de natuurlijke inkomsten zoo laag mogelijk te houden en niet onnoodig te belasten.

Voor de betaling van de pensioenen enz. moet een Rijksverzorgingsfonds worden opgericht, waaraan iedereen *NAAR KRACHTEN* bijdraagt. (De vrijwillige bijdrage voor hooger pensioen heeft hiermede natuurlijk niets te maken). Zoo zal niemand meer onder lasten gebukt gaan. *Rijk noch Gemeente heft dus meer iets, waarvan gij niet de persoonlijke* voordeelen hebt.

Er bestaat dus alleen de GRONDHUUR voor ieder, die een stuk grond in gebruik neemt; het VERZORGINGSFONDS voor de eigen verzorging en de AFLOSSING van de opgenomen credieten voor de WERKVERSCHAFFING.

En toch heeft het muisje nog een klein staartje, waar wij echter ook gemakkelijk overheen zullen komen. Vooropgesteld wordt, dat Rijk en Gemeenten met een blanco rekening beginnen en onder geen voorwendsel mag afgeweken worden van het logisch principe, dat de uitgaven gedekt moeten zijn door de natuurlijke inkomsten. Het zal echter iedereen duidelijk zijn, dat wij een alles behalve *rooskleurige erfenis* te aanvaarden hebben, die ons de op elkander volgende Volksvertegenwoordigingen en de Gemeenteraden op den hals geladen hebben, en die wij toch wenschen te liquideeren, zonder iemand schade te berokkenen.

Hiertoe moet een liquidatiefonds opgericht worden, waaraan weer ieder *naar krachten,* bijdraagt. Om het volk echter zoo weinig mogelijk te belasten, wordt eerst datgene opgebracht, wat noodig is tot het betalen van den steun, zoolang er nog werkloozen zijn, alsmede de bedragen noodig voor de rente van de uitgegeven spaarboekjes der leeningen en hypotheken. Zoodra de steun wegvalt, beginnen wij deze spaarboekjes geleidelijk in te lossen en eerst daarna gaan wij over om de schulden, die aan het Circ.-Inst. overgegeven zijn, af te dragen.

Daar aan deze schulden geen rente meer kleeft, is ook geen haast bij de terugbetaling en kunnen wij dit op ons gemak doen, zonder het volk zwaar te belasten. Thans zal men zeggen, dat door de reorganisaties vele ambentaren overbodig worden, hetgeen onjuist is, want het beheer en de juiste contrôle van een gezonden, opbloeienden Staat, vordert meer ambtenaren dan de thans aanwezigen. Alleen worden deze landsdienaren in vele gevallen ontheven van hun minder aangenamen werkkring, die hen vaak den haat van sommige volksgroepen op den hals haalt, zonder dat zij er iets aan kunnen doen, om over te gaan in een werkkring, *waar zij niet meer deurwaarder van het kapitalisme behoeven te spelen,* maar mee kunnen helpen, om de welvaart van land en volk te verhoogen.

Weermacht en ambtenaren.

Zoodra wij een weinig op adem zijn gekomen, moet er aan gedacht worden het land op het juiste peil der weerbaarheid te brengen, want niet velen zullen er van overtuigd zijn, dat wij, indien zulks vereischt werd, evenals in 1914, onze neutraliteit kunnen handhaven.

Het Comediespel tusschen den Volkenbond, Italië en Abessynië heeft ons getoond dat wij voor ons zelf moeten zorgen als wij onafhankelijk willen blijven. Onder de tegenwoordige omstandigheden moet steeds bezuinigd en ingekrompen worden, wat ons wel eens zeer duur te staan zou kunnen komen, en de waarborg voor het voortbestaan van onze toekomst zoo goed als niet meer gegeven is. Hier mogen wij ons de rede van Dr.

N. Japise, gehouden ter gelegenheid van het zilveren jubileum van de Vereeniging van Officieren van de Kon. Landmacht, voor oogen houden. Spreker herinnert er ons aan, dat ons volksbestaan sedert 1572 vast verankerd is in Oranje, weermacht en volk en dat daarin de beste waarborg voor onze toekomst ligt. Spreker betoont echter ook, dat op den duur geen vrij Nederland denkbaar is — althans in een wereld, zooals wij die kennen — zonder het op peil blijven van de twee-eenheid van Oranje en weermacht, die niet gezond kunnen zijn zonder een zich van eigen kracht BEWUST NATIONAAL LEVEN in een GEZOND volk.

Deze weinige, doch ware en veelzeggende woorden mag zich ieder rechtgeaard Nederlander wel ter harte nemen, daar wij er allen van overtuigd zijn, dat het Nederlandsche volk, *inplaats van gezond, ernstig ziek is,* en in voorkomend geval niet in staat zal zijn aan de weermacht den vereischten steun te verleenen, zonder welken de waarmacht ook geen waarde heeft.

Ambtenaren.

Behalve de militaire macht, die naar de eischen des tijds voor de verdediging van het land en de kolonieën noodzakelijk is, moeten wij er op bedacht zijn, dat goed geschoolde *onomkoopbare ambtenaren* mede het bolwerk van den Staat moeten vormen. Het is echter niet mogelijk deze te kweeken en op peil te houden, indien men voortdurend *hunne salarissen kort* en in het vooruitzicht stelt, *dat later hunne pensioenen ook nog gekort kunnen worden* en zeer zeker niet, daar het inhouden dezer gelden alleen noodzakelijk is, omdat men geen paal en perk wenscht te stellen aan de KAPITALISTISCHE VOLKSUITBUITING.

Hoe geraken wij tot de voorgestelde verbeteringen.

Nu wij weten hoe de economische Volkskanker te genezen is, gaat het er om te onderzoeken, of het volk bereid is het kapitalistische juk af te schudden, en er het zijne toe bij te dragen, om land en volk weer te doen bloeien. In de eerste plaats moeten wij er ons van bewust zijn, dat de crisis zelf niet anders is, als een *GEWELDIG UIT DE VOEGEN GERAAKTE ADMINISTRATIE* en deze dus nooit op te lossen is door menschen met *politieke begaafdheid, evenmin door hen, die prachtige redevoeringen kunnen houden,* **doch door daden van** *bezadigde administratieve krachten,* die een weinig meer verstand van dit vak hebben dan eenvoudig hun naam onder een stuk papier te plaatsen.

Hoe moeten wij nu te werk gaan om dit kapitalistische juk, dat ons werkelijk dreigt te verpletteren, af te schudden?

Wij gaan weer precies te werk als bij de overige volksziekten. Om te beginnen moet datgene bestreden worden, waardoor de kapitalistische volksuitbuiting mogelijk geworden is, en dat is niets anders als de *VERDEELDHEID* der bij elkander behoorende volksgroepen *IN HET PARTIJ-SYSTEEM.*

Wij leggen ons de volgende vraag voor: Als gij een schip wenscht te bouwen, haalt gij er dan kleermakers, bakkers en landbouwers bij? Neen, nietwaar, want zij zouden er niets van terecht brengen. Gij zult dus vakmenschen van den scheepsbouw nemen. En wat doet gij als gij het Staatsschip, waarvan een ieders wel en wee afhangt, door de verkiezingen in elkaar moet zetten? Ofschoon gij weet, dat het volk bestaat uit groepen, die op elkaar zijn aangewezen, kiest gij niet, zooals het zou moeten, de besten van Uw vakgroep, maar gij kiest mannen, die niet het ge-

ringste begrip van Uw werk en Uw behoeften hebben, maar U aangewezen worden door de Partijbesturen en voor het grootste gedeelte, ten opzichte van hun mandaat, **geen andere capaciteiten behoeven te bezitten,** als goed op te letten, dat zij bij de afstemming over wetten e.d. niet **„neen"** zeggen als de leider van hun Partij-fractie **„ja"** zegt, want dan liggen zij er bij de eerstvolgende verkiezing naast. Hoe kunt gij nu verlangen, dat zulk tezamengestelde Volksvertegenwoordiging voor het welzijn van het volk in zijn geheel opkomt.

Mocht U zulks nog niet duidelijk zijn, moogt gij de volgende vraag beantwoorden: Als gij een vijand wilt bestrijden, gaat gij dan bij hem en zijn vrienden hulp halen, of haalt gij deze hulp in Uw eigen kring? Waarom doet gij het dan als gij strijdt voor Uw bestaan? Door U in Partijen te laten verdeelen, vraagt gij de hulp van hen, die mooi weer van Uw werkkrachten spelen, om U te helpen Uw lotgenooten te bestrijden en geeft hen zoo gelegenheid U verder uit te buiten, of weet gij niet dat zij, die U uitbuiten, tot Uw eigen partij behooren?

Als zij in de partij ook niet met U in contact komen, zij steunen alle partijen, dus ook de Uwe en het is hen precies hetzelfde welke partij de sterkste is. In de partij gaan zij volkomen met U accoord, daarbuiten moeten zij, of zij willen of niet, Uw vijand zijn, omdat hun bestaan er van afhangt, wat U met enkele woorden duidelijk gemaakt zal worden.

In alle partijen vinden wij vooraanstaande menschen van het Bank-, Verzekerings- en Assurantiewezen, Beurs-, Geld-, Effecten en Huizenspeculanten, Geld- en Effectenhandelaren groot en klein, verder het vooraanstaand personeel van de naamlooze Vennootschappen, dat alleen een groot leger vormt, dan komen nog de aandeelhouders van de vele duizende N.V.'s, alsmede zij, die in leeningen en hypotheken hun geld gestoken hebben en meer anderen, die onmogelijk alle op te noemen zijn.

Zoolang een partij nog klein is, is het interesse minimaal, groeit zij echter, dan komen zij ongemerkt opdagen en zijn vurige aanhangers, echter niet in Uw, doch in hun eigen belang.

Deze menschen, waarvan velen het zich niet eens bewust zijn, moeten in de tegenwoordige kapitalistische maatschappij Uw vijanden zijn, want een verbetering voor U is alleen op hun kosten te bereiken, wat zij nooit zullen toestaan. Voor al het geld, wat deze Heeren verdienen, moet Gij werken. Dit geld, en dat is een enorme massa, moet op Uw loon en salaris bezuinigd en andere inkomsten ontnomen worden. Hoe kunt Gij nu verlangen, dat deze menschen U WERKELIJK zullen HELPEN?

Gij moet inzien, dat zulks niet mogelijk is. Zij zijn allen gaarne bereid Uw partij aan de macht te helpen, want zij weten heel goed, dat hun bestaan daardoor niet bedreigd wordt, en het moet U toch duidelijk zijn, dat, zoolang zulke bestaansmogelijkheden gehandhaafd blijven, niemand ter wereld in staat zal zijn meer voor U te doen, dan U een mooie doekje voor het bloeden te geven. Iedereen zal weten, dat alle partijen hier of daar aan het bewind geweest zijn of nog zijn. **Kunt gij echter een democratisch geregeerd land noemen, waar de een of andere partij de gedane BELOFTEN HEEFT KUNNEN HOUDEN? NEEN,** niet waar! Het is overal op een fiasco uitgeloopen en moet hierop uitloopen, omdat de hiervoren genoemde volksuitbuitende partij-vrienden geen verbetering zullen en ook niet kunnen toelaten. **Gij zult HUN SLAAF BLIJVEN, ook al is Uw EIGEN PARTIJ aan het bewind.**

Het moet dus ook iedereen duidelijk zijn, dat met het bestaande Partij-Systeem geen verbetering te bereiken is. Doch ook hierop is een uitweg.

Sluit U aan bij de

N. S. N. A. P.

(Nat. Soc. Ned. Arbeiders-Partij)

Leider: Majoor Kruyt

Gij kunt ervan verzekerd zijn, dat onder haar leiding **iedereen** een behoorlijk bestaan tegemoet kan zien

INHOUD:

Eerste gedeelte

'S WERELDS ECONOMISCHE VOLKSKANKER

ALGEMEENE BESCHOUWINGEN.

Tweede gedeelte

MEDICIJNEN TOT GENEZING VAN DEN ECONOMISCHEN VOLKSKANKER.